

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Sister

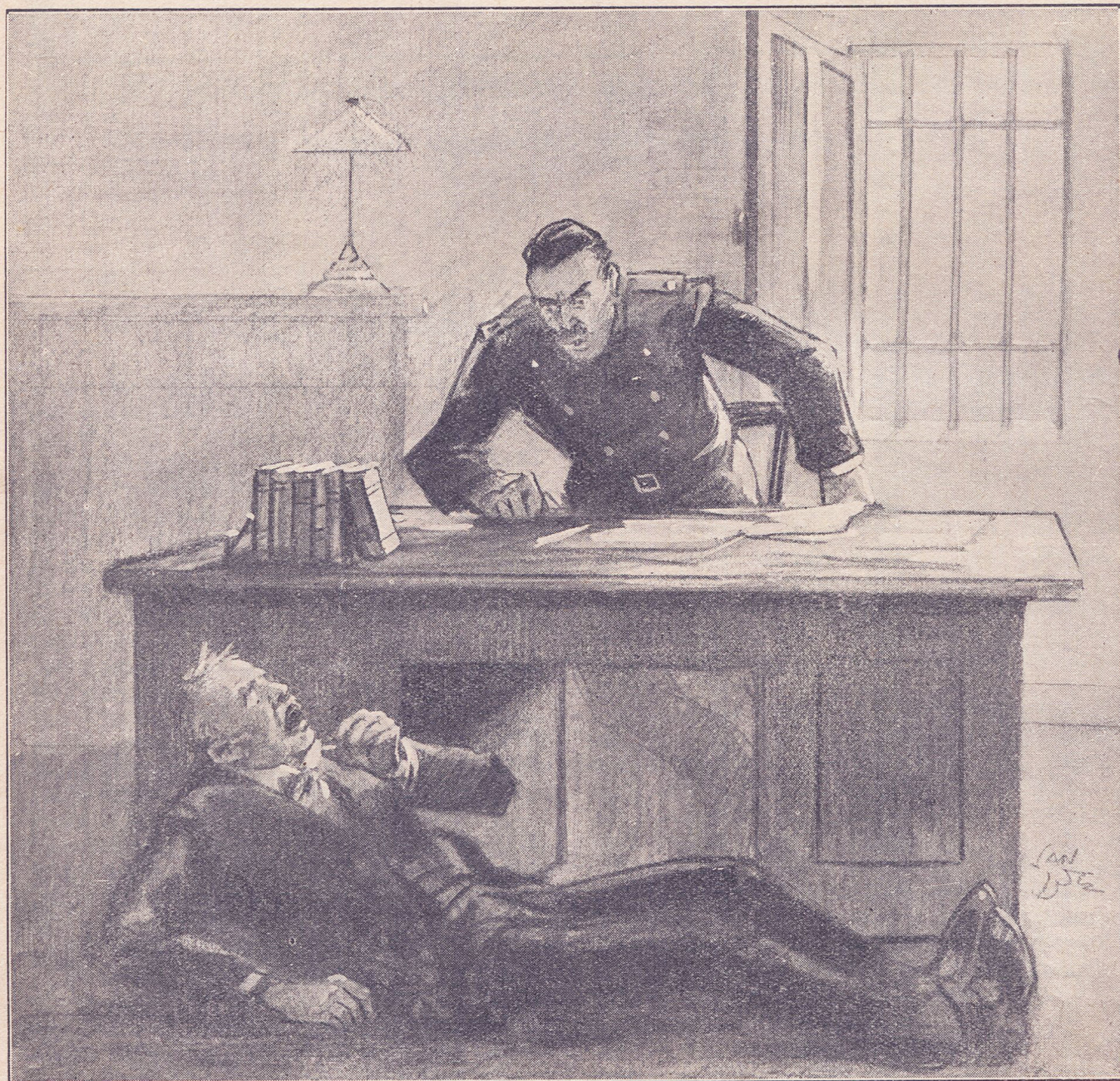
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 723

IN DE MACHT VAN HET KWAAD

20 cent

Als door den bliksem getroffen stortte hij neer en wentelde zich rond
in een afschuwelijken doodstrijd.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDA
Exploitant voor België H. JANSSENS, Hoveniersstraat 8, LEDEBERG-GENT

NIEUWE SERIE

In de macht van het kwaad

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

LONDEN HEEFT GESPREKSTOF.

Het was dien avond tamelijk vol in de groote conversatiezaal van de Windsor Club te Londen.

Het seizoen ging aanbreken, de rijke leden, die er een buitenplaats op na hielden — en dat deden bijna allen — waren vandaar teruggekeerd, of wel van hun buitenlandsche reizen, gereed om het hoofd te bieden aan den stroom van vermaken en ook van maatschappelijke verplichtingen, welke de wereldstad over hen ging uitstorten.

Ofschoon het eigenlijk nog niet koud genoeg was om te stoken, zoo brandde er toch reeds een klein houtvuur in den ouderwetschen haard van de groote zaal, die men nimmer had willen moderniseeren, dank zij het verzet van een paar invloedrijke bestuursleden, die een duren eed hadden gedaan, dat er geen elektrische haard, geen vulkachel, en nog het minst van alles centrale verwarming zou komen in het clubgebouw, althans in die conversatiezaal, zoolang zij het moede lichaam niet aan den schoot der aarde hadden toevertrouwd.

Sir Douglas Wiscott stond aan het hoofd van dit hardnekkig verzet tegen het modernisme. Hij zat thans op weinige voeten afstand van de reusachtige haardstede, nog afkomstig uit den tijd van „Queen Bess”, een reeds zeer bejaard

man, lang en mager, met haar, witter dan sneeuw, en een uitstekend onderhouden baard, waarop hij terecht trotsch mocht zijn, want dit mannelijk sieraad reikte hem tot ver op de borst. Hij had zich het gebruik van een monocle zoodanig aangewend, dat er van hem verzekerd werd, dat hij dit stukje glas zelfs in den slaap niet aflegde. Het was als het ware in zijn oogkas vastgeschroefd, en de aandoeeningen, die hem bestormden, moesten al van zeer krachtigen aard zijn, als zij tengevolge hadden, dat de monocle haar steunpunt verloor, en viel.

Sir Douglas sprak niet veel. Hij behoorde tot dat slag van zeer oude menschen, die niets meer te zeggen hebben, en zich hebben aangewend om te luisteren. Hij genoot nog, als vroeger, van een goede sigaar, en van een naar den eisch gereed gemaakt rumgrogje.

In zijn gezelschap waren thans graaf Henry Stirling en de Fransche burggraaf Philippe de la Salles, een paar dagen tevoren geïntroduceerd door graaf Stirling, die hem tijdens den grooten oorlog in Frankrijk had leeren kennen, en die vriendschap, ook na het sluiten van den vrede, was blijven onderhouden.

Toch was er nauwelijks grooter tegenstelling denkbaar tusschen den afgemeten, schijnbaar

koelen Brit, met zijn als uit hout gesneden gelaat, waarin zelden een spiertje bewoog, en den levendigen, kwikzilverachtigen Franschman, die geen enkel woord kon uitbrengen, of hij moest het vergezeld doen gaan van een opgewonden gebaar. De la Salles was op dat tijdstip van zijn leven een jaar of vijf en veertig, maar men zou hem voor een jongeling van twintig houden, afgaande op zijn drukke gebaren.

Hij sprak het Engelsch vloeiend, maar toch met een duidelijk merkbaar accent, maar hij was de eenige, die daar om lachte — die wel-opgevoede, ernstige Engelschen, die daar steeds op de club verschenen, zouden er zelfs niet aan gedacht hebben, ook maar te glimlachen om de vreemde wijze, waarop de la Salles sommige woorden verhaspelde.

Ook op dit oogenblik was de Fransche burggraaf zoo goed als alleen aan het woord, en gaf oogenschijnlijk een levendige uiteenzetting van een jachtpartij, die hij had medegemaakt, toen een lichte kreet, niet ver van het raam geslaakt, hem plotseling deed zwijgen.

Op hetzelfde oogenblik stond er een jongeman op uit een gemakkelijken stoel en kwam met een nummer van de „Times” in de hand toelopen op het kleine groepje bij den haard. Hij was blijkbaar degeen, die den uitroep had geslaakt. Zijn jong gelaat vertoonde verbazing, ja zelfs een beetje onrust, toen hij regelrecht toeliep op Sir Douglas Wiscott, en op levendigen toon zeide:

— Dat begint nu toch wel wat de spuitgaten uit te loopen, dunkt mij!

— Als je eens begon, Laxington, met een korte inleiding? viel Sir Douglas hem koeltjes in de rede. Je kunt moeilijk verlangen, dat wij dadelijk in het hartje van de kwestie zijn, die je klaarblijkelijk zoo opgewonden maakt.

— Wel, in de „Times” lees ik zooeven weer een bericht, dat wel in staat is, voedsel te geven aan de zonderlinge geruchten, die in de laatste weken de ronde doen in deze goede stad! riep Laxington uit, die op den voet gevolgd was door een paar andere clubleden, zoodat de drie stoelen thans omringd waren door een soort van eerewachter van luisterende en belangstellende leden, die allen het oog gevestigd hielden op den knappen, flink uit de kluiten gewassen Laxington, die zich op dat oogenblik mocht verheugen in een groote populariteit, omdat hij deel had uitgemaakt van een burger-Acht, die uit het niet lang geleden op de Theems met succes had kunnen opnemen tegen acht studentenroeiers, die als de sterksten door hun club waren afgevaardigd.

— Wat zijn het voor geruchten? vroeg Sir

Douglas tamelijk onverschillig, en met zijn waterblauwe oogen op het gebruinde gelaat van den spreker gevestigd.

De dichte wenkbrauwen van Laxington gingen een heel eind de hoogte in, toen hij ten antwoord gaf, met een stem, waaruit duidelijk zijn verbazing klonk:

— Maar dat zult U toch stellig weten, mijnheer! Wel, er wordt over weinig anders gesproken! Heeft U gehoord van de verdwijning van Daisy Fullham?

— De dochter van den hamkoning? Jawel? Dat meen ik mij te herinneren! Plotseling verdwenen — later weer opgedoken — zeer vreemde zaak!

— Het doet mij genoegen, dat U haar althans vreemd vindt, mijnheer! zeide Laxington half lachend, half boos. Wel, Daisy Fullham verdween te Londen — en zij kwam een week later te Singapore weer boven water! Te Singapore, mijn waarde heer! Wat wil dat zeggen?

— Waarschijnlijk, dat zij met een vlieg-machine de reis heeft gemaakt! antwoordde Sir Douglas rustig.

— Natuurlijk heeft zij dat! riep Laxington opgewonden. Maar zij weet het niet! Zij weet er niets van! Zij begrijpt er volstrekt het eerste woord niet van! Begrijpt U het?

— Hoor eens hier, je kunt bezwaarlijk vergen, dat ik het begrijp, als het lieve kind het zelf niet kan verklaren! antwoordde Sir Douglas, altijd op zijn zelfde, afgemeten en koel toontje. Hoe zit dat dan eigenlijk?

— Dat is het nu juist! Niemand weet het! Ga toch eens na — Daisy, welbekend in alle sportkringen, en ook omdat ze op soirées een costuumpje droeg, dat, nauwkeurig gewogen, een gewicht aangaf van precies 1039 gram — onze beroemde Daisy, gaat op een goeden morgen met haar autotje naar haar bankier. Zij bezoekt dien bankier. Zij komt weer uit de Bank, met een bedrag van ik weet niet hoeveel. Zij stapt weer in haar wagentje, dat zijzelf bestuurt. Zij weet nog, dat zij langs Hyde Park rijdt, dan krijgt ze een flauwte — zij heeft nog juist het besef om te remmen en den gastoevoer af te sluiten — en een week later ontwaakt ze op een prachtig bed in een even prachtige kamer van het nog prachtiger Grand Hotel te Singapore!

De Franschman was de eenige, die een kreet van verbazing slaakte. Voor alle anderen scheen de zaak overbekend te zijn. Behalve dan voor Sir Douglas. Maar die slaakte nimmer een kreet, noch uit verbazing, noch om een andere reden. Hij vroeg alleen maar kalmpjes:

— Bij haar ontwaken, vroeg ze natuurlijk,

wat er op het tooneel altijd gevraagd wordt: „Moeder, waar ben ik?”

— Niet precies! Ze vloekte als een Heiden, ze schreeuwde om een cocktail en ze wilde weten wat die flauwe grap te beteekenen had! Ze wilde eerst volstrekt niet gelooven, dat ze in een hotel was, en vervolgens niet, dat ze zich te Singapore bevond. Een oogenblik dacht de directie natuurlijk, dat zij met een krankzinnige te doen had — en Daisy zelf geloofde het naderhand ook.

— Maar hoe kwam ze daar? riep de la Salles, die met de grootste verbazing had toegeluisterd. Ik meen — hoe had men haar dan in het hotel gebracht?

— Juist — dat zou ik ook willen weten! liet Sir Douglas zich hooren.

— Nu, het antwoord op Uw vraag zal U de zaak niet duidelijker maken! antwoordde Laxington spottend. Zij kwam er aan den arm van een rijk gekleed Hindoe, van een zeer hooge kaste! Niemand heeft hem echter weer zien heengaan. Toch moet hij bijna aanstonds weer vertrokken zijn, na haar naar die kamer te hebben gebracht.

— Geen spoor van hem? riep de la Salles opnieuw, die zijn ooren niet scheen te kunnen gelooven.

— Niet het allergeeringstel!

— En nu het doel van deze allerwonderlijkste grap? vroeg Sir Douglas.

— Het doel? Berooving natuurlijk! Zij had nog juist genoeg geld in een klein beursje, om een telegram aan haar doodelijk ongerusten vader te kunnen zenden: „Stuur telegrafisch duizend pond. Met veel zoentjes, Daisy, Grand Hotel, Singapore”. Het bedrag van de Bank was weg, haar ringen waren weg, haar prachtige, groote, gouden beugeltasch, waarvan de waarde alleen op vijftienhonderd pond sterling werd geschat, kortom, alles wat waarde had!

— Maar waartoe die dwaze reis over heel Europa, tot aan het uiterste puntje van het Maleische schiereiland? vroeg de la Salles opnieuw.

— Op die vraag moet ik U het antwoord schuldig blijven! En ik niet alleen, maar ook de politie! antwoordde Laxington schouderophalend. Zij weet het niet. Maar zij vermoedt, en daarin sta ik aan haar zijde, dat het er den daders om te doen was, ieder spoor van de berooving te Londen zoo grondig mogelijk uit te wisschen, en laat ik thans zeggen, burggraaf, dat deze gansche, zonderlinge geschiedenis klaarblijkelijk slechts een onderdeel vormt van een gansche reeks onverklaarbare voorvallen, schijnbaar in aard geheel van elkander

verschillend — en toch duidelijk wijzend naar dezelfde bron!

Het bleef een oogenblikje stil in de groote zaal.

En toen klonk een heldere, welbekende stem dicht bij de deur:

— Goeden avond heeren! Hebt gij het over den geheimzinnigen soortgenoot van dokter Mabuse? Ik ben zeer benieuwd naar bijzonderheden!

Het was Lord William Aberdeen, de vicevoorzitter van de Windsor Club, een rijzig, nog kaarsrecht man, ondanks zijn bijna zestig jaren, die zooeven was binnengekomen, op den voet gevolgd door zijn secretaris, Charles Brand.

Men had zijne lordschap in geruimen tijd niet gezien. Eigenlijk wist niemand, dat hij te Londen vertoefde, en hij werd dan ook van verscheidene zijden begroet en nam tenslotte met Brand plaats in den kleinen kring voor den haard, terwijl zijn doordringende, grijze oogen, onder de borstelige wenkbrauwen, vragend rondzagen.

— Welnu? vroeg hij tenslotte, met een glimlachje. Weet iemand nog iets mede te deelen omtrent dezen sfinx?

Sir Douglas Wiscott antwoordde, na eenige aarzeling en terwijl hij een versch grogje nam van het blad, dat een der bedienden hem voorhield:

— Het is moeilijk, bepaalde feiten te noemen. Men moet dergelijke beschuldigingen altijd kunnen motiveeren. Overigens — tot wien zouden die beschuldigingen gericht moeten worden? Men heeft van den Indiër, met zijn gitzwarten baard, immers ook geen spoor kunnen terugvinden? Men weet niets van de vlieg-machine, die haar overbracht, men kent den piloot niet, niemand heeft eenig inzicht omtrent de wijze, waarop zij plotseling is flauwgefallen, en op klaarlichten dag kon worden ontvoerd, zonder dat iemand het waarnam!

— Gij spreekt waarschijnlijk over dat raadselachtige geval met miss Daisy Fullham?

— Ja mylord! zeide Laxington. En wij zoeken allen vruchteloos naar een goede verklaring.

— Dat is niet goed uitgedrukt, zeide Lord Aberdeen glimlachend. De verklaring ligt natuurlijk voor de hand — men zoekt echter naar den dader! Mij dunkt, dat de zaak op zichzelf vrij eenvoudig is. Ik erken echter, dat Londen, naar allen schijn, te doen krijgt met een uiterst gevaarlijken tegenstander, die het op haar rust en veiligheid heeft voorzien. Wat zijn de andere gevallen?

— O, die zijn nog niet voor het grijpen —

maar ze zijn er toch! riep Sir Douglas uit. Daar heb je bijvoorbeeld het geval van den jongen Brigges. U weet wel, wien ik bedoel — de zoon van den grooten bazar-eigenaar. Die jongen is bezig, flinke happen uit het fortuin van zijn vader te snijden. De jongen kaart. Hij speelt bridge. Tusschen ons gezegd en gezwezen — hij speelt miserabel. Hij kent evenveel van het spel als een koe van ping-pong. Wat natuurlijk niet belet, dat hij vaak wint, want de gekken trekken nu eenmaal de kaart. Maar nu gebeurt er, een dag of vier geleden, het volgende, in het prachtige huis van onze lieve vriendin Adelaïde Baywater, die U allen welbekende echtgenoot van dien heer, die zulke voortreffelijke lederwaren van papier aan onze soldaten in Gallipolie leverde.

Sir Douglas keek even rond, met een ironisch trekje op zijn breed, vleezig gelaat. Niemand zei een woord, maar iedereen glimlachte. Want iedereen kende natuurlijk den schatrijken Baywater, die in en door den oorlog een reusachtig fortuin had verdiend.

Sir Douglas nam een slokje van zijn grogje, en vervolgde, zijn witte snor afvegend met zijn zakdoek:

— Nu, daar zit me dien jongen Brigges, dat uilskuiken, in de speelzaal en vormt een onderdeel van een paar honderd gasten en speelt bridge met een gezicht, alsof hij het kent. Hij speelt zoo hoog je maar wilt. En hij wint. Ja, mijne heeren, dien windbuil wint, tot de fiches zich als een bergje naast hem opstapelen. Hij wint altijd maar door, tot hij er zelf bijna verlegen onder wordt. Na een half uur staat hij op. Hij zegt, dat hij een beetje hoofdpijn heeft. Hij ziet er dan ook bleek uit. Nu, gij allen weet, wat men met spelen behoort te doen — de fiches worden natuurlijk onmiddellijk omgeruild tegen chèques of cantant geld. De jonge Brigges gaat heen, met een dikke 20.000 pond sterling, alsof het krantenpapier is, in zijn binnenzak. Hij gaat naar huis — en weet U, wanneer hij daar aankomt en hoe?

De vraag was meer in het bijzonder gericht tot lord Aberdeen, die vol belangstelling had toegeluisterd en nu ten antwoord gaf:

— Ik weet het, tot mijn spijt, niet, Sir Douglas. Ik ben nog geen twee uren te Londen, en zooeven teruggekeerd van een vrij lange reis. Maar ik brand van nieuwsgierigheid naar het slot.

— Wel, hij kwam pas laat in den volgenden middag thuis — versuft — in een taxi. Zijn portefeuille was verdwenen, ook zijn prachtig gouden horloge, met brillanten versierd. Zijn dure ringen — kortom een herhaling van de plundering van miss Daisy Fullham! Het ezels-

veulen wordt ondervraagd, eerst door pa en ma, vervolgens door den inspecteur van politie — hij weet niets! Ja mylord, gij kijkt mij verbaasd aan, maar het is de waarheid! Hij weet niet alleen, dat hij dien geheelen dag ergens in een smerig achterstraatje in een Chineesch theehuis heeft zitten slapen, in zijn keurige rok, met zijn mouwen in een plas wijn, en zijn hoofd op zijn arm, maar hij weet niet, dat hij 20.000 pond sterling heeft gewonnen! Hij weet alleen maar, dat hij begon met te bridgen — en verder niets! Nu vind ik voor mij dat heel normaal, want die jonge ezels weet nooit wat hij doet, maar dit is toch wel een heel sterk staaltje! Hij gaat zoover met te beweren, dat men hem voor den gek houdt en dat hij nooit 20.000 pond heeft bezeten, dien avond.

— Er zijn natuurlijk getuigen, die het tegendeel volhouden? vroeg Lord Aberdeen, die met de grootste aandacht naar dit zonderlinge verhaal had geluisterd.

— Op zijn minst acht, mylord! liet nu graaf Henry Stirling zich hooren. Ikzelf was er bij. Ik ben een van die getuigen! Een paar onzer moesten het eenvoudig opgeven, omdat zij geheel en al blut waren! Ik heb nooit zooiets gezien. Het was alsof plotseling de geest over hem vaardig was geworden. Die jongen, die gewoonlijk dadelijk in de war raakte, en nauwelijks schoppenvrouw van ruitenboer kon onderscheiden, koos de beste kaarten, ja, soms leek het, alsof hij precies wist wat wij anderen in de vingers hadden! Hij zat maar onbeweeglijk, met zijn oogen strak op zijn kaarten gericht, en smet ze op tafel, één voor één, met werktuigelijke gebaren. Ik kan U zeggen, dat ik al veel heb beleefd — maar dit was het top-punt. Uit alle zalen kwam men toeloopen, om het wonder te zien!

— Waren er veel gasten? vroeg Lord Aberdeen.

— Nu, op zijn minst een paar honderd! De Baywaters doen dergelijke dingen altijd groot-scheeps.

— Het is zeker zeer merkwaardig! zeide Lord Aberdeen, en het was alsof hij in diepe gedachten verzonk.

— Och, dit is eigenlijk nog maar kinderspel bij hetgeen er twee dagen later met Joseph Goldmayr gebeurde! ging Sir Douglas, met een lichte beweging van zijn schouders, voort. We weten wie Goldmayr is, nietwaar? Een drommels handig beursman, met een praktijk van een halve eeuw. En wat doet de man? Het is of de duivel hem aandrijft — hij wandelt naar de beurs, met een dikke actentasch vol aandelen er in, ik weet niet meer welke maatschappij en begint ze me daar met een stentor-

stem te veilen. Nu, dat was natuurlijk aanstonds een relletje! Goldmayr, die in persoon effecten van de hand doet, door ieder een zoo vast als een huis beschouwd. Laat ik U zeggen, heeren, dat het stukje binnen een half uur geduikeld was, van achthonderd zeventien tot iets als zeven en tachtig! Je kon het bijna voor niets krijgen. Het werd aanstekelig! Telegrammen vlogen heen en weer. Met roode koppen staan ze tegen elkaar te schreeuwen en iedereen wil zich zoo gauw mogelijk van een papier ontdoen, dat blijkbaar geïnfluenceerd wordt door een of andere gebeurtenis in de politiek, oorlogsgeruchten — een mislukte oogst — wat, weet ik het! En ineens — niemand begrijpt, hoe het gebeurt — niemand weet, waar het plotse-ling vandaan komt — wordt er ergens in de groote beurszaal gegild, dat er door het bestuur van de Vereeniging voor den Effectenhandel zooeven een telegram is ontvangen: Door een betreurenswaardig misverstand is er een verkeerd bericht doorgeseind! Van oorlogsgeruchten geen sprake! Goldmayr denkt uit elkaar te barsten! Hij wordt van vuurrood, grasgroen! Ja, wat moet er volgen? Natuurlijk gaan de papieren weer de hoogte in, ze blijven maar altijd stijgen — tot ze het oorspronkelijk peil zoo goed als bereikt hebben! En juist, als dat gebeurd is, en de reactie zal intreden — slaat de groote klok drie uur — de beurs is gesloten!

Het bleef geruimen tijd stil, en toen vroeg graaf Henry:

— En Goldmayr — kocht die alles weer terug?

— Hij moest natuurlijk wel! Maar het kostte hem verschrikkelijk veel geld — men zegt zoo- iets van een half miljoen pond!

— Maar wie kocht de effecten, toen ze bijna niets waard waren? vroeg Lord Aberdeen, die als uit een droom scheen te ontwaken.

— Dat is het juist — dat valt niet uit te maken! Maar de man, die het deed, — die moet een slag hebben geslagen, zooals er op de Beurs maar ééns in de kwart eeuw voorkomt! Wie het echter geweest is — niemand is in staat om het te zeggen. — Men zegt, dat hij zich door een strooman heeft laten bedienen. Maar nu het toppunt! Joseph Goldmayr houdt stijf en strak vol, dat hij het telegram in zijn handen heeft gehad, waarin hem werd gemeld, dat er weer onweer aan den knikker was — een van die telegrammen, zooals hij ze alleen maar ontvangt. Ik geloof, van een minister of iets van die drukking. Wel, dat telegram bestaat alleen in zijn verbeelding. Niemand weet er iets van, niemand heeft het gezien!

— Ongelooflijk! zeide graaf Stirling zacht.

— Incroyable! vertaalde graaf de la Salles, die met groote oogen had zitten luisteren.

— Wonderbaarlijk! besloot Charles Brand, de secretaris van Lord William Aberdeen.

De DUBEC-Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigaretten-Industrie in Nederland.

HOOFDSTUK II.

DE LUIPAARD.

John Raffles mocht dan zijn geheele leven van het eene zondeling avontuur tot het andere zijn geraakt — de verhalen, die hij onder het mom van Lord William Aberdeen op de Windsor Club had hooren mededeelen, en aan welker waarheid hij niet behoefde te twifelen, hadden ten zeerste zijn belangstelling gaande gemaakt. Ofschoon dit volstrekt niet te bewijzen was, zoo bereep hij toch instinctmatig, dat er verband moest bestaan tusschen de zonderlinge voorvallen, die hem gisteren waren medegedeeld, en die hem tot dien dag onbekend waren gebleven, daar hij inderdaad vrij geruimen tijd afwezig was geweest uit Londen — al was het dan niet bepaald om een plezierreisje te ondernemen, gelijk hij dit den avond te voren aan Sir Douglas Wiscott had verzekerd.

En waar de belangstelling van Raffles was gewekt, daar kon het niet anders, of hij zou er alles op zetten, dit raadsel te doorgronden. Er was hier een geheimzinnige, en daarbij een uiterst gevaarlijke macht aan het werk, en het lag niet in den aard van Raffles, om zulk eene macht, die hij nog niet kende, naast zich te dulden. Tot dusverre scheen de zonderlinge concurrent afkeerig te zijn geweest van bloedvergieten — maar hoe lang zou dit blijven duren? Er konden zich gevallen voordoen, die den geheimzinnigen bezweerder als het ware dwongen, groote middelen toe te passen.

Want inderdaad — men had hier klaarblijkelijk te doen met een soort van bezwering, met gedachtenoverbrenging, maar met een kracht en een zekerheid, die wel zeer bijzonder waren.

Raffles overdacht dit alles, toen hij tegenover Brand aan de goed voorziene ontbijttafel was gezeten in het huis in Cromwell Street, waarin hij verblijf hield, onder den naam van Lord Aberdeen. De jongeman had natuurlijk wel gemerkt, dat Raffles stilzwijgend was, maar hij was geruimen tijd eveneens blijven zwijgen, totdat dit hem langer onmogelijk viel, en hij vroeg:

— Mag men weten, wat je gedachten zoo gevangen houdt, Edward? Nieuwe plannen?

— Zeer waarschijnlijk, Brand! antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Ik denk aan wat wij gisteren op de Club gehoord hebben. Vondt je het zelf niet zeer belangwekkend?

— In de hoogste mate! Er kan geen twijfel aan bestaan, of sedert eenige weken doet zich in deze reusachtige stad een macht gelden, die wij allen moeten vreezen.

— Ik zou niet weten, wat er te vreezen was — want deze macht is stellig belichaamd in een sterfelijk wezen, Brand! antwoordde Raffles, hem aanziende met zijn groote, heldere, grijze oogen. En stervelingen staan allen op gelijken voet — alleen is de een een weinig verstandiger dan de ander, en menigmaal ook lichamelijk sterker. Andere verschillen zijn er niet. Ik behoef mij niet te beklagen over gemis aan het een, zoowel als het ander; ik beschik nog over al mijn geestelijke vermogens en over vrij wat lichaamskracht — de partijen staan dus gelijk!

— Wat meen je daarmee? vroeg Brand, haastig opziende.

— Wel, dat moest je aanstonds begrepen hebben!

Brand keek zijn onafscheidelijken vriend eenigen tijd aan, en zeide toen, half brommend:

— Dat was dus het onderwerp van je overpeinzingen! Je wilt den strijd gaan aanbinden met het onbekende! Je wilt je gaan meten met een macht, geheimzinnig en verraderlijk, onzichtbaar en onaantastbaar!

— Mijn waarde — ook mijn eigen macht is geheimzinnig, als ik het zoo zeggen mag, althans in het oog mijner natuurlijke vijanden — de heeren van het gerecht! Ook ik ben geruimen tijd ongrijpbaar geweest en onzichtbaar — en toch ben ik maar een mensch en dus kwetsbaar. Hoezeer ik dat ben — het is overvloedig gebleken, want reeds vier malen wist de politie mij te grijpen, en kon ik slechts op het uiterste oogenblik ontsnappen. Ik zwijg van de talloze malen, waar andere, veel verschrikkelijker vijanden, mij in hun klauwen wisten te krijgen — en toch onderschat ik mijn eigen kennis en mijn hulpmiddelen geenszins! Welnu, wat mij is gebeurd — dat kan iedere andere sterveling ook gebeuren, hoe schrander hij ook moge zijn! Er bestaat geen onkwetsbaarheid meer, zooals die van Achilles! En zelfs deze held, door zijn moeder in drakenbloed gedoopt, had een kwetsbare plek aan zijn hiel! En het was aan dien hiel, dat hij tenslotte doodelijk werd gewond!

— Dat laat ik gelden, Edward — maar daartentegen voer ik aan, dat er zekere toovermantels hebben bestaan, die den drager volkomen onzichtbaar maakten!

— Toovermantels kan men verliezen — er kan een winkelhaak in komen! merkte Raffles schouderophalend op. Aan volkomen onzichtbaarheid geloof ik niet. De geheimzinnige

macht, waarover wij spreken, wordt uitgeoefend door een mensch, — en een mensch is te vinden — zelfs in een stad met acht miljoen inwoners!

— Zonder de minste houvast — zonder schijn of schaduw van aangrijpingspunten?

— Ook dan, Brand! Laten wij ons bij het laatste medegedeelde geval bepalen — die raadselachtige zaak op de Beurs, waarvan Joseph Goldmayr het slachtoffer is geworden.

— De man zelf weet van niets meer!

— Ongetwijfeld — maar telegrammen vallen niet uit den hemel, die moeten gemaakt en verzonden worden!

— Het telegraafkantoor weet evenmin van iets! Een nauwgezet onderzoek heeft uitgewezen, dat het telegram aan Goldmayr nooit verzonden werd!

— Aha, daar wilde ik je juist hebben! Hier hebben we juist een van die heele kleine openingen in het pantser van onzen tegenstander! Dat telegram is natuurlijk vervalscht. Een handlanger, in de uniform van telegrambesteller, moet het zijn komen brengen, want bij dergelijke ondernemingen kan de kleinste onvolkomenheid achterdocht baren. Zoo'n telegram moet precies de juiste afmetingen hebben, hij, die het brengt, moet in uniform zijn, hij moet het bekende registertje hebben, waarin de ontvanger zijn handteekening zet. — Uniformen en registers moeten gemaakt worden, want ook die vindt men niet zoo maar ergens in het luchtruim hangen aan een onzichtbare haak! Die geheele zaak levert nog wel meer „aangrijpingspunten” op, zooals jij ze noemt. Die man werkt niet alleen, want dat zou schier onmogelijk zijn! Hij moet helpers hebben, en met iederen helper stijgt voor hem het gevaar van ontdekking, van verraad! En ik ben ook vast voornemens, Brand, den strijd aan te binden met den Luipaard!

— Luipaard? herhaalde Brand verbaasd.

— Ik herhaal slechts den naam, die hem gegeven wordt in een klein volksblaadje, dat ik zooeven heb doorgelezen! Het wijdt een volle kolom aan het geheimzinnig heerschap, zooals die persorganen dat plegen te doen — louter fantasie, voortgekomen uit de pen van een verslaggever, die er ook slechts naar raadt! En voorloopig zullen wij hem zoo maar blijven noemen, dunkt mij! Inderdaad lijkt hij op een luipaard, zooals hij zijn slachtoffers besluipt en dan onverhoeds op het lijf valt!

— Maar hoe stel je je het eigenlijk voor? Ik meen, hoe is zijn werkwijze?

— Wel, het kan aan geen twijfel onderhevig zijn, of wij hebben hier te doen met een man, die vóór alles beschikt over een buitengewone

sterke, hypnotische kracht. Hij heeft die kracht zeker door gestadige oefening en concentratie ontwikkeld, en zoekt natuurlijk steeds zijn slachtoffers onder degenen, van wien hij met eenige zekerheid kan weten, dat hij hen gemakkelijk zal kunnen beïnvloeden, zelfs op verren afstand! Ook dit is voor mij een bruikbaar gegeven! Was het je bekend, Brand, dat miss Fullham een uiterst zenuwachtig persoon-tje was, buitengewoon gemakkelijk tot het een en ander te bepraten?

— Ik ken haar nauwelijks!

— Ik ook — maar ik heb op haar gelet, toen wij een paar maanden geleden hier te Londen op de soirée vertoefden van den Minister van Oorlog! Haar geheele gedrag, haar uiterlijk, haar oogen — alles wijst op een zeldzame voorbeschiktheid als medium! Precies hetzelfde geldt voor Brigges, den jeugdigen dwaas, die geen verstand heeft van het bridgespel en zoo verbazend veel won! Je begrijpt wel, dat er in de zaal, waar gespeeld werd, iemand aanwezig moet zijn geweest onder de gasten, die hem heeft gebiologeerd, die hem letterlijk dwong, om te winnen! Hij had niet kunnen verliezen, al zou hij hebben gewild! Er was iemand, die dwars door de kaarten scheen te kunnen heen zien en die hem influisterde, misschien op een afstand van vijftig of zestig meters, welke kaart hij moest uitspelen. Maar bij een man, met een sterk karakter, zou het niet zoo gemakkelijk gegaan zijn, dat verzeker ik je! Hoeveel personen kunnen er bij tegenwoordig zijn geweest? Ik denk, niet meer dan vijftig of zestig! Welnu, onder hen moet de Luipaard geweest zijn! He-las valt dat nu niet meer te onderzoeken, want het was een partij, waarbij geen uitnodigingen werden verzonden — iedereen was welkom! Ja, wij hebben niet met een domoor te doen!

— Ik hoop, Edward, dat je mijn hulp niet zult versmaden, in dien ongelijken strijd, dien je nu wilt beginnen!

— Ik reken integendeel stellig op je, Brand! De man is uiterst gevaarlijk, dat staat vast! Men huivert, als men bedenkt, wat iemand, met zulk een verbazenden, ongeziene invloed, voor kwaad kan stichten! En nu zullen wij eens een klein werkplan opmaken! Je bent bekend op de Beurs, en ik zou je willen verzoeken, je daar eens nauwkeurig te laten inlichten aangaande alle bijzonderheden van die gedenkwaardige baisse, die zoo plotseling, nog denzelfden dag, door een hausse werd gevolgd! Wie weet, wat dat onderzoek oplevert! Het spreekt vanzelf, dat je vooral niet links en rechts moet gaan vragen, want de Luipaard zal wel overal zijn agenten en spionnen hebben, en wij moeten tot iederen prijs vermijden, al te

spoedig te worden voorzien. Maar een enkele, los daarheen geworpen opmerking, zal wel voldoende zijn, om je het geheele voorval in geuren en kleuren te laten mededeelen!

— Ik ga dadelijk! zeide Brand opgewonden. Je hebt me aangestoken met je geestdrift! Waar zullen wij elkander treffen?

— Wel, de Beurs sluit om drie uur. Ik zal je wachten op den hoek van Marble Arch, want tegen dien tijd kan ik ook wel mijn onderzoek hebben beëindigd. Wij zullen wat rondloopen in Hyde Park, en vervolgens dineeren in Soho. Er is daar een aardig, nieuw restaurant gekomen, waar men voortreffelijk moet eten.

— Word je een smulpaap, Edward? vroeg Brand, met een guldig oogknipje.

— Brand, ik weet van water en knolrapen te leven, als het noodig is, ja zelfs van aardnoten — maar als ik in de gelegenheid ben, te genieten van de voortbrengselen van de echte cullinaire kunst — dan versmaad ik die gelegenheid volstrekt niet! De aarde, zegt men, werd tot ons gebruik geschapen — welnu, dan kan het ook niet verkeerd zijn, behagen te scheppen in alles, wat die aarde voortbrengt! Maar het slot van deze philosophische opmerkingen zal ik tot gelegener tijd bewaren, wij hebben nu aan andere dingen te denken. Hij sprong haastig op en Brand volgde zijn voorbeeld. Eenige minuten later hadden de beide vrienden het huis verlaten, en ieder ging zijns weegs.

Om vijf minuten over drieën vonden zij elkander terug op den hoek van Hyde Park, dichtbij de beroemde, marmeren poort. En geen van beiden was heel veel verder gekomen, dat bleek al spoedig! Brand had vernomen, dat het noodlottige telegram gebracht was door een nog zeer jong besteller, tenger, knap en met een bijna vrouwelijk, zacht gelaat, zooals verscheidene personen hadden opgemerkt. En voor het overige was de zaak zoo normaal, als het maar kon, verlopen. Inderdaad bleek het telegram te zijn vervalscht, maar op zulk een uitnemende wijze, dat zelfs deskundigen langen tijd in twijfel hadden verkeerd, en alleen de stellige verzekering van het telegraafkantoor, dat een telegram van dien inhoud noch was ontvangen, noch verzonden, was in staat, om aan dien twijfel een einde te maken. Dit was eigenlijk geen geval van suggestie geweest of van hypnose. — Goldmayr had slechts gedaan, wat iedere andere financier zou hebben verricht, die zulk een telegram had ontvangen. Het was zijn eigen, particuliere dienst, en zijn bronnen waren zoo betrouwbaar, dat hij aan een andere informatie zelfs niet gedacht had. Wat er gebeurd was — dat vloede alles volkomen natuurlijk

voort uit dat ééne, vervalschte telegram. En de invloed daarvan duurde juist lang genoeg, om tot aan de sluiting van de Beurs de baisse te handhaven. Toen pas begon men te aarzelen, te twijfelen en er was niet eens een tweede telegram toe noodig, om uit te maken, dat het eerste op bedrog moest berusten — van onmiddellijk oorlogsgevaar, waar dan ook, was geen sprake geweest. Men weet, dat het toen echter te laat was! Goldmayr's stukken waren al opgekocht, maar door wien dat eigenlijk geschied was — Brand had het onmogelijk bevonden, daarop een bevredigend antwoord te krijgen. Men had een man gezien, met een gitzwarten, goed onderhouden baard, die op de Beurs toegang had gekregen, na deugdelijke papieren te hebben overgelegd, waaruit bleek, dat hij de agent was van een zeer bekende effectenfirma, en die heer had bij honderden tegelijk de aandelen opgekocht — maar om drie uur was hij spoorloos verdwenen en hoe men ook gezocht had — hij was en bleef onzichtbaar.

Raffles had het niet veel verder gebracht. Hij had „de zaak-Fullham” voor zijn rekening genomen. Een telefonisch onderhoud met den administrateur van het vliegveld te Croydon, leverde niet het minste resultaat op. Van dat veld was in de laatste weken geen enkele machine opgestegen, die niet deugdelijk geregistreerd was, onderzocht en nogmaals onderzocht! Een onderzoek te Hanley bracht nog minder aan het licht — alleen militaire toestellen waren daar de lucht ingegaan! Het stond dus vast, dat de machine, die miss Fullham naar Singapore had overgebracht, ergens op een particulier terrein was neergestreken en korten tijd daarna met het bewusteloze jonge meisje weer was opgestegen. Op wel twintig plaatsen nabij Londen, hadden burgers en boeren verzekerd, „motorgeroffel” te hebben gehoord, omstreeks den tijd, dat de vlieg-machine moest zijn vertrokken, maar aan die povere inlichtingen had Raffles natuurlijk niets. Er vliegen ook des nachts zoo vaak machines boven Londen en in de omstreken van die reusachtige stad!

De eigenlijke ontvoering had zich als volgt toegedragen.

Miss Fullham voelde zich onwel worden, omstreeks het midden van de King Albert Lane, de zeer breede straat, die ééne zijde van het Hyde Park scheidt van een rij deftige, zeer groote huizen. Het is daar meestentijds zeer stil, en niet meer dan twee of drie personen zagen in de verte den kleinen tweezitter, die stilstond naast het trottoir. Het was niets bijzonders om op te letten. Hoeveel miljoenen auto's staan er per dag in Londen niet stil! Een

tweede auto kwam aanrijden, veel grooter, gesloten, stopte vlak bij den tweezitter, miss Fullham stapte er uit, klaarblijkelijk normaal; een heer, die de groote auto bestuurd had, trad haar hoffelijk tegemoet, na op zijn beurt te zijn uitgestapt, opende het portier van zijn wagen en zij stapte heel rustig en bedaard in, waarop de auto wegreed. Het duurde nauwelijks tien seconden. En toen pas kwamen de verre toeschouwers tot het besef, dat de tweezitter daar aan zijn lot was overgelaten!

Niemand kende het nummer van den gesloten wagen, niemand kon er een andere, dan een zeer vage beschrijving van geven, en allen hadden den hoffelijken heer alleen maar op den rug gezien. Ondervragingen van dienstpersoneel, in de deftige huizen, in welker nabijheid miss Fullham overstapte, leverden evenmin iets op — „een mooie, gesloten wagen, een deftig gekleed heer, een jongedame, met een bleek gezicht” — en dat was alles!

In dit opzicht teleurgesteld, maar nog geenszins ontmoedigd, begaven de twee vrienden zich ten slotte naar het nieuwe restaurant te Soho, beschouwden de inrichting, en namen tenslotte — het was toen bijna zes uur, en buiten begon het reeds te duisteren — plaats in de fraaie eetzaal, waar ruimte was voor een honderdtal gasten. De bediening bleek voortreffelijk, het diner was werkelijk exquis, en het was dus niet te verwonderen, dat de zaal goed bezet was.

De beide vrienden waren genaderd tot een werkelijk magistrale ijspudding, toen Raffles een oogenblikje zijn lepel in balans hield en keek naar een tafeltje op eenigen afstand, waaraan een jongeman gezeten was, keurig gekleed, in evening dress, die al een paar malen op zijn horloge had gezien. Brand kon in een spiegel tegenover zich, de richting van Raffles' blik volgen en zeide zacht:

— Is dat niet Irwin Tucker?

— Ja, de zoon van den grooten automobiel-fabrikant! Zie je Brand, dat is nu een sprekend voorbeeld van de menschensoort, waarover ik vanmorgen sprak! Uiterst gevoelig, in de hoogste mate impressionable, gemakkelijk te bepraten! Omstreeks een half jaar geleden maakte ik met hem kennis op het tennisveld. Ik geloof niet, dat er veel plaatsen zijn, waar men zóó goed en zóó snel het ware karakter van den mensch kan doorgronden, beter en grondiger nog dan in de speelzaal! Hij viel mij toen al op,

door zijn zenuwachtigheid, zijn lichtgeraaktheid, zijn gemis aan zelfbedwang. Een echte zoon van zijn tijd!

— Hij schijnt nogal gehaast te zijn — hij heeft een afspraak, zou ik zeggen, want hij heeft in een paar minuten al achtmaal op zijn horloge gezien!

Raffles gaf geen antwoord, maar bleef van terzijde zijn blik strak gevestigd houden op Irwin Tucker. Toen zeide hij zachtjes, zonder van houding te veranderen:

— Er is iets vreemds met dien jongen! Ik heb zijn gezicht nog nooit zoo hoogrood gezien, en zijn oogen zoo zien schitteren!

— Misschien te veel wijn gedronken?

— Geen sprake van! Zie maar, er staat alleen maar een fleschje Victoria-water op zijn tafel! Ik weet, dat hem zelfs iedere druppel sterken drank, maar ook port en wijn, streng door zijn geneesheer zijn verboden! Die roode kleur is ergens anders aan toe te schrijven. Ik heb hem nog nooit zoo gezien. En zie nu eens — zie nu die plotselinge bleekheid toch eens aan!

Het was waar, de jongeman was plotseling van vuurrood, bleeker geworden dan een lijk, en de zoeven nog glinsterende oogen stonden dof, en hadden een strakke, vreemde uitdrukking.

— En wat maakt hij een zonderlinge, afgemeten gebaren! fluisterde Brand, die zeer verbaasd bleef toezien. Het is alsof — alsof —

Hij voltooide den zin niet, maar wilde het hoofd omwenden, om rond te zien, toen Raffles scherp en kortaf beval:

— Niet omkijken! Blijf ongedwongen met mij praten! Er is hier iets zonderlings gaande, Brand! Ik geloof, dat het toeval ons de behulpzame hand gaat bieden, en ons wellicht heel wat arbeid uit de hand neemt!

Juist toen Raffles dit gezegd had, tikte Irwin met een geldstuk op zijn bord, dat een scherp klank gaf; een kellner kwam toesnellen, hij betaalde, liet zich avondcape en hoogen hoed brengen, en verliet, stijf en rechtop als een kaars, het restaurant.

En op twintig passen afstand daarop, volgde een heer, rijzig, goed gekleed, die hem scheen na te gaan.

Maar van dien heer konden Raffles en Brand, die haastig betaald hadden, alleen den rug zien. — —

HOOFDSTUK III.

EEN ONVERKLAARBAAR VOORVAL.

Gehoorgevend aan dat wonderlijke instinct, dat hun tot een tweede natuur was geworden, en hen voor gevaar waarschuwde, wachtten de beide vrienden er zich wel voor, pogingen te doen, om iets meer dan dien rug te zien te krijgen.

Integendeel, zij bleven een weinig achter, en gaven alzoo den rijzigen heer gelegenheid, op zijn beurt het restaurant te verlaten.

Goed verscholen in een donker hoekje, zagen zij, hoe Irwin Tucker een oogenblik als besluiteloos scheen rond te zien. Toen liep hij, met dezelfde eigenaardige, afgemeten stappen, als een opgewonden stukje speelgoed, op een fraaie auto toe, die wat verder stond te wachten, en stapte er in.

— Is dat zijn wagen? vroeg Brand fluisterend, ten prooi aan een opwinding, die hij zelf nog niet goed kon ontleden.

— Welneen! Ik weet, dat Irwin Tucker een week geleden een nieuwe auto kocht, — een Buick, en dit is een Chandler, zooals je duidelijk aan die nikkelen stangen vóór aan de radiator kunt zien. Voor zoover ik weet, bezit alleen de Chandler die versiering. Maar daar stapte de andere reeds in denzelfden wagen! Vluggen Brand, onze eigen auto!

Maar er ontstond eenig oponthoud, want het was zeer druk op het kleine plein, waaraan het restaurant gelegen was, en het had maar een haar gescheeld, of de vrienden hadden de Chandler uit het oog verloren, alvorens zij hun eigen wagen uit de file hadden kunnen losmaken, het veiligheidsslot openen en de auto in beweging brengen.

De Chandler had een achterlicht, gelijk voorgeschreven is, maar het was tamelijk zwak, en al was het sterker geweest, op dien grooten afstand hadden zij het nummerbord toch niet kunnen ontcijferen.

Het was zeker een auto met inwendige besturing, tenminste van een chauffeur viel niets te zien. De wagen reed tamelijk snel, maar Raffles deed d. zijne nog iets vlugger loopen, en binnen weinige minuten had hij den afstand zoodanig verminderd, dat hij niet meer behoefde te vreezen, het voertuig uit het oog te verliezen.

Op het oogenblik, dat de achtervolging begon, sloegen eenige klokken juist zeven uur.

Het was nu volkomen duister, en dat was voor Raffles een groot voordeel, want alle auto's hadden natuurlijk hunne koplampen ont-

stoken, en het was voor den voorligger bezwaarlijk, te kunnen onderscheiden, wat er achter hem voorviel, door al die verblindende lichten.

De rit duurde langer dan een uur. De beide auto's hadden het centrum van Londen reeds lang verlaten en Raffles was tenslotte zelfs genoodzaakt, zijn aandacht op het voertuig te vestigen. Hij had natuurlijk zeer goed opgemerkt, dat de auto van den geheimzinnigen heer, die daar nog altijd vóór hem uitreed, een kleine achterraut had, waardoor het gemakkelijk zou zijn, nu en dan een blik achterwaarts te slaan.

Daarbij mocht de afstand niet te groot worden, vooral nu de snelheid nog kon worden opgevoerd. Een voordeel was, dat men breede en stille straten van buitenwijken bereikte, waardoor het Raffles gemakkelijker viel, den wagen in het oog te houden. Een tweede voordeel was, dat zijn eigen auto bijna volkomen geruischloos liep, daar hij was voorzien van een uitmuntenden zescylinder, die men bijna niet hoorde.

Tenslotte werd een van de noordelijke wijken bereikt, en voor de laatste mal sloeg de auto van den vreemdeling een hoek om. Gedurende dien rit was Raffles een paar malen zoo dichtbij gekomen, dat hij het nummerbord had kunnen waarnemen. Er viel niet aan te twijfelen — de cijfers waren gedurende den rit veranderd! Raffles had dus wel gelijk gehad, wantrouwend te zijn, en wat Brand betreft, hij was er nu eveneens ten volle van overtuigd, dat er met dien mooien wagen en zijn bestuurder iets niet in orde was.

Raffles ging thans met de grootste behoedzaamheid te werk, doofde zijn lichten geheel en al, op gevaar af, te worden verbaliseerd, en volgde op een afstand van minder dan honderd meter. De huizen waren hier ver uiteen gebouwd, maar toch niet geheel en al nieuw. Want hier en daar verrezen nog oude huizen, met groote tuinen er bij, die waarschijnlijk nog geen vijftig jaren geleden, ver buiten Londen hadden gestaan, en geer deel uitmaakten van den Metropolis! Anderen echter waren tegen den grond gehaald en hadden plaats moeten maken voor modern ingerichte villatjes, en huizen van ten hoogste één verdieping.

Flauwtjes was de nu stilstaande auto in de verte te onderscheiden. Naar het Raffles voorkwam, stond hij stil naast een tamelijk hoogen

muur, die zich blijkbaar over verren afstand uitstrekte. De plek kwam Raffles eenigszins bekend voor.

Brand zat zwijgend naast hem, gereed, om op het eerste bevel handelend op te treden. Ook hij keek naar de auto, en luisterde ingespanssen toe, of hij het toeslaan van een portier niet zou hooren of het zachte geluid van stemmen, het openen van een huisdeur, of iets dergelijks.

Maar alles bleef doodstil. Slechts zeer gedempt klonk in de verte het nachtelijk rumoer van de wereldstad, als het dof geluid van een verre branding. De wijk zelve echter was vrij spaarzaam verlicht. Winkels waren hier weinigen, en die waren reeds gesloten. En voorbijgangers zag men bijna in het geheel niet. Slechts nu en dan schoof een auto voorbij, om in een breede zijstraat te verdwijnen, die naar de dichtstbewoonde kern van deze buitenwijk voerde.

En eensklaps wreef Brand zich de oogen uit, boog zich wat voorover, en liet een lichten, met moeite gesmoorden kreet van verbazing en ongeloof hooren.

— Wat is er? vroeg Raffles zacht fluisterend.

— Wat er is? Wel, de auto is er niet meer — dat is er!

Raffles keek Brand verbaasd aan, tuurde toen voor zich uit, en mompelde, zoo verwonderd als hij in geruimen tijd niet geweest was:

— Je hebt waarachtig gelijk! Waar kan dat ding zoo eensklaps gebleven zijn? Zooiets wonderlijks heb ik nog nooit gezien! Vlug er heen — wij moeten het onderzoeken.

Bijna zonder eenig gerucht, kwam de auto weer op gang, reeds nog een vijfenzeventig tal meters verder en stond opnieuw stil. En weer zagen de beide vrienden elkander in de uiterste verbazing aan. Van de auto was inderdaad niet het geringste spoor te ontdekken.

— Wij droomen toch niet? mompelde Brand na eenige oogenblikken. Wij zijn toch bij ons verstand? Wij zijn toch niet beschonken? Waar is die auto zoo eensklaps gebleven?

Inderdaad was deze vraag gewettigd, want het leek een raadsel, hoe op deze plek een auto had kunnen wegrijden, zonder dat men er iets van bemerkte, op een afstand van honderd meter, en al liet men dan ook de halve duisternis gelden, die hier heerschte.

De situatie was aldus:

De straat kon op deze plek omstreeks tien meter breed zijn. Zij was geplaveid met kleine, gladde keien, en de weg was blijkbaar slechts voorloopig voorzien van een rijvlak, dat later wel plaats zou moeten maken voor macadam. Rechts was een trottoir van een meter of drie

breedte, belegd met de bekende, vierkante tegels, die hoe langer hoe meer ingang beginnen te vinden, maar links had het trottoir een ongelijke breedte, die het gevolg was van de omstandigheid, dat hier en daar nog oude huizen vooruit sprongen, die zeker bestemd waren, om te worden opgeruimd. De dwarsstraat, waarin de beide vrienden een paar auto's hadden zien zwenken, bevond zich juist achter hen, vóór hun eigen wagen zich weer in beweging stelde, en een tweede was er niet, tenminste niet vóór het punt, waar de andere auto op zulk een raadselachtige wijze was verdwenen. Die wagen was ook niet gekeerd, want in dien korten tijd was hun geen enkele auto tegemoet gekomen!

De plek, waar de auto zoo vreemd verdwenen was, bevond zich ongeveer ter plaatse, waar de zooeven genoemde muur begon, die ruim twee en een halven meter hoog bleek te zijn, en blijkbaar van een zeer ouden datum was. Van boven vormde hij een soort spits dak, bezet met glasscherpen. Van een deur, hoe kleine ook, viel geen spoor te bekennen. De muur maakte een hoek, wel honderd meters verder en omsloot blijkbaar een grooten tuin, of een soort erf, want er stonden slechts een paar, klaarblijkelijk zeer oude boomen. Tuin en muur behoorden bij een huis, dat blijkens zijn bouwstijl op zijn minst een eeuw op die plek moest hebben bestaan. Het leek volkomen verlaten en duister. Het had een zware voordeur, hooge en smalle ramen, en een lage stoep.

Tegenover dit huis lager moderne villa's, maar ver van den weg, die blijkbaar bestemd was, om aanzienlijk verbreed te worden, zoodra de onteigening van de oude huisjes, die er nog stonden, haar beslag had gekregen.

Al die villa's hadden vóórtuinen, al die tuinen waren van den weg afgesloten door een laag muurtje of heg, en in al die villa's waren de gordijnen reeds neergelaten.

Nadat hij dit alles had opgenomen, fluisterde Raffles tot Brand:

— Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik er geen jota van begriep! De auto kon zijn verder gereden, maar dat hadden wij dan toch moeten hooren! Het is hier zoo stil, dat wij zelfs het inschakelen, het aanslaan van den motor hadden moeten hooren. Bovendien — de wagen was van de ééne seconde op de andere plotseeling verdwenen.

— Ja juist; Het maakte den indruk, alsof een reuzenvuist het ding had opgenomen en een paar honderd mijlen ver had weggeslingerd, fluisterde Brand, wiens verbazing nog was toegenomen, nadat hij de plaatselijke gesteldheid bestudeerd had. Inderdaad, het leek volkomen

onmogelijk, dat een groote auto, die op deze plek had stilgestaan, zonder dat men dit gemerkt had, de lange, op deze plek bijna lijnrechte straat, was uitgereden, tot aan de volgende dwarsstraat of wel om den hoek van den muur om te slaan.

Raffles was reeds utgestapt, en liep nu langzaam over het trottoir, aandachtig om zich heenziende. Hij keek eerst naar de villatjes aan de overzijde. Natuurlijk hadden die allen hun eigen, kleine garage, maar het was volstrekt onmogelijk, dat de auto van links naar rechts, dwars de straat was overgestoken, zonder dat de beide vrienden dit zouden hebben gemerkt. Een garagedeur gaat ook niet vanzelf open, en dat alles maakt leven — en toch was het doodstil gebleven.

— Het is of het ding in de lucht is opgelost! bromde Brand, die naast Raffles was komen staan. Ik kan er geen hoogte van krijgen.

— We zullen rustig wachten, Brand! zeide Raffles rustig. Maar al wachtende, kunnen wij wel eens zien, wat een nader onderzoek van dit huis oplevert, want het is, dunkt mij, duidelijk, dat Irwin Tucker dit huis is binnengevoerd — of er is binnengegaan onder den dwang van dat raadselachtige wezen, dat wij alleen maar op den rug hebben kunnen zien.

— Het ziet er uit, alsof het onbewoond is, Edward!

— Toch geloof ik niet, dat het dat is! Ik moet eens weten —

Hij hield plotseling op en luisterde scherp toe. Ergens in de buurt klonk eensklaps het gerucht van een motor, die wordt aangezet. Het leek tamelijk dichtbij te zijn. Toch was er op dat oogenblik heinde en ver geen auto te zien, noch een taxi, noch een eigen wagen. Het geluid verwijderde zich tamelijk snel, en stierf eindelijk weg.

Raffles bromde iets voor zich heen, balde de vuisten, en zeide toen op gedempten toon:

— Ik wil hier tot iederen prijs het mijne van hebben! Als dit een sprookje is uit de 1001-Nacht, een soort herhaling van het Zwevende Tapijt — dan wil ik dat doorgronden! Auto's raken maar niet zoo uit het gezicht als knikers. —

— Maar Tucker, Edward! Zou hem geen gevaar dreigen?

— Ik geloof geen lichamelijk gevaar Brand — het zal wel op zijn geld zijn voorzien. Ik weet natuurlijk niet of hij veel bij zich had. Er zijn echter wel andere methodes, om zoo'n rijken jongen te plunderen. Ik blijf erbij, dat hij in dit huis is, maar hoe komen wij er ongemerkt in? Er is weinig verkeer, maar het is nog geen negen uur, en ik zie toch nog enkele

voorbijgangers. De muur is hoog en met glasscherven bezet — ook al een verdacht teken — en er valt niet aan te denken, er overheen te klauteren. Maar wij kunnen iets anders doen, Brand — wij kunnen eenvoudig aanbellen!

— Aanbellen? herhaalde Brand verbluft. Maar als hij werkelijk daar binnen is, Tucker, dan zullen ze natuurlijk niet opendoen.

— Wij kunnen het in ieder geval probeeren! zeide Raffles vastberaden. Ik zal wel een voorwendsel verzinnen. Ik moet weten wat hier geschiedt.

En vastberaden stapte hij de lage stoep op, en trok aan de ouderwetsche bel. Wat Brand zeker niet verwacht had — er flitste licht aan in de vestibule, bijna onmiddellijk nadat de klank van de bel was weggestorven, welks schijnsel duidelijk zichtbaar was door een kleine ruit boven de deur, en op hetzelfde oogenblik bijna werd de deur geopend door een ouden bediende, in een gestreept jasje gekleed, met witte bakkebaarden, die met eenige verbazing van den eenen bezoeker naar den andere keek, en toen afgemeten vroeg:

— Wat is er van Uw dienst, mijnheer?

— Het is wel een zonderling uur voor dergelijke zaken, vriend, begon Raffles op zijn vriendelijken toon, maar ik heb niet de vrije beschikking over mijn tijd. Ik zou gaarne je meester even spreken. Het gaat over een mogelijken aankoop van dit huis.

— Aankoop van dit huis? herhaalde de bediende, op een toon van ongeloof en verontwaardiging. Dan geloof ik U wel te mogen zeggen, mijnheer, dat gij U de moeite kunt besparen, mijnheer Dawes op dit uur lastig te vallen! Daarin zal hij nooit toestemmen, dat weet ik zeker — en ik kan het weten, want ik ben al vijftien jaren in zijn dienst!

Op dat oogenblik trad er een kleine, bijna kogelronde man, met een zeer groot hoofd, zonder een spootje haargroei, de tamelijk smalle vestibule binnen, waarschijnlijk aange trokken door het geluid der stemmen. Hij was blijkbaar zeer bijziende en droeg een geweldig groote bril, met dikke, ronde glazen, die zoo fel spiegelden, dat de kleur van zijn kleine, knipperende oogen niet juist te onderscheiden viel. Hij kwam zeker zooeven van tafel, of uit zijn rookkamer, en was in smoking gekleed.

— Wat is dat Drexler? vroeg hij vrij knorrig en naderbij komend. Wat is er van Uw dienst, mijnheer? Ik ontvang zoo laat op den avond geen bezoeken van vreemdelingen. De wijk is afgelegen, het politietoezicht is niet, zooals ik het wel wenschte en —

— Ik heb niets kwaads in den zin, mijnheer Dawes — zoo was immers de naam? zeide

Raffles zoetsappig. Ik kwam hier slechts toevallig voorbij, zag dit oude huis, en wilde informeerden, of dit huis soms te koop is — met den bijbehorenden tuin!

— Het huis is niet te koop, mijnheer, zeide de korte, kaalhoofdige man ongeduldig en wat de tuin betreft, die behoort mij niet toe. Kan ik U nog met iets van dienst zijn?

Hij maakte reeds weder aanstalten om te vertrekken, en Raffles begreep wel, zich op de lippen bijtend, dat hij onmogelijk langer kon blijven, zonder de zaken op de spits te drijven, en dat zou op dit oogenblik een gevaarlijke onderneming kunnen worden. Raffles zoowel als Brand, waren ongewapend op dat oogenblik; zij hadden op alles gerekend, maar zeker niet op dit avontuur; zij kenden dit huis niet. Henderson, de trouwe chauffeur, was niet gewaarschuwd, en tenslotte — zou hij zich misschien belachelijk maken, en had de verdwijning van Tucker met dit huis volstrekt niets te maken.

Hij kon dus niets anders doen dan zich verontschuldigen en een oogenblikje later stond hij met Brand weder op straat, met dat onaangename gevoel, dat iedereen heeft, die zich een klein beetje ridicuul heeft gemaakt.

De beide vrienden keken elkander even onderzoekend aan, en toen zeide Raffles met een kort lachje:

— Dat is mislukt, Brand — en wij hebben den eersten zet in ieder geval niet gewonnen! Maar ik geef het nog niet op! Wij zullen wachten. Als Tucker hier is binnengevoerd — dan moet hij hier ook weer uitkomen — wij zullen de auto ergens stallen en op den loer gaan liggen. Jij blijft echter hier om het huis in het oog te houden, maar op een veiligen afstand. Ik zal de auto gaan wegbrengen.

Binnen weinige minuten had Raffles een garage ontdekt, stalde daar de auto, keerde daar terug en vond Brand in de schaduw van een hooge heg, en die het oude huis in het oog hield.

Er was nog niets gebeurd. Het licht in de vestibule — mijnheer Dawes was blijkbaar een erg zuinig man — was weder uitgedraaid, en opnieuw leek het huis doodschen en verlaten. Op geen van de vier verdiepingen was het minste lichtsprankje te zien. Zoo kropen de kwartieren — de uren voorbij! Het wachten vermoeide Brand zeer — maar Raffles wist niet van opgeven!

Het was bijna middernacht, toen hijzelf ook zijn geduld begon te verliezen, en fluisterde:

— Zouden wij werkelijk ezels zijn? Is hij hier in het geheel niet? Heeft die Dawes gelogen, toen hij zeide, dat die tuin hem niet behoorde,

of niet! Wat doen zij met dien Tucker? Waarschuw de politie en laat het heele huis doorzoeken! riep Brand hem aan.

— Om mij nog erger te blameeren zeker? Ik denk er niet aan! Als hij er is — dan is hij natuurlijk nog in leven. Ik kan me echter volstrekt niet voorstellen —

Op dit oogenblik klonk in de verte opnieuw het aanslaan van een motor. Heel zachtjes klonk daarop het opengaan van een deur. Het motorgerucht zweeg.

De beide vrienden zagen elkander aan. Toen fluisterde Brand opgewonden:

— Hetzelfde gerucht van zooveel!

— En geen auto te bekennen!

— Maar nu meen ik te hebben gehoord waar het vandaan kwam! Het kwam van den anderen kant van den hoogen muur, maar vrij ver!

— Als dat zoo is Brand — dan vrees ik, dat ik vanavond de eene ezelachtigheid op de andere heb gestapeld! gaf Raffles ten antwoord. Kom snel mede! Ik heb een inval gekregen — en als die oplevert wat ik denk —

Hij voltooide den zin niet, maar trok Brand haastig met zich mede, en liep naar den hoek van den muur. Zij sloegen dien hoek om, volgden een volkomen, verlaten; stillen zijweg, tot de muur, omstreeks veertig meters verder, opnieuw een hoek maakte, liepen haastig verder, en stonden plotseling stil, bij het zien van twee breede vleugeldeuren, donkergroen geschilderd, en ruimte genoeg biedend zelfs voor de grootste auto.

Raffles stond een oogenblikje in diepe gedachten, en fluisterde toen vastberaden:

— Dit is in ieder geval een zwakke plek in de vesting, Brand! Hier moeten wij binnen!

Brand wilde een flauwe tegenwerping maken, maar Raffles was al bezig met zijn fijne loopers — want dit waren voorwerpen, die hem slechts hoog zelden verlieten, goed verborgen in de voering van een of ander kleedingstuk. Het slot was ingewikkelder dan hij dacht en hij had wel tien minuten noodig, het te openen. Toen trok hij voorzichtig een der vleugels naar zich toe, wenkte Brand, en trad in den stikdonkeren tuin. Dit woord is eigenlijk slecht gekozen, om aan te duiden wat inderdaad niet veel meer was dan een soort van erf, met een breed klinkerpad kruisgewijze er dwars doorheen, en voor het overige bestaande uit grint, wat aarde met schrale struiken, bijna kniehoog gras, dat nooit kennis scheen te maken met de schaar, een paar olmen. Rechts was het oude huis. Aanvankelijk konden de beide vrienden niets onderscheiden, maar toen zij naderbij geslopen waren, zagen zij, dat een zeer

smalle deur van dat huis toegang gaf tot de open ruimte, die aan alle kanten door den hoo-gen muur omsloten was.

Van een auto echter viel niet het allerminste te bespeuren — of om juist te zijn, er was niets van te zien!

Want terwijl zij bij de kleine, smalle tuindeur stonden, hoorden zij, ten derden male, en nu juist op dezelfde plek, waar de eerste maal de auto, die zij volgden, verdwenen was, het aanzetten van een motor — dadelijk daarop het snel weggrijden van een auto.

Zwijgend poogden de beide mannen in de duisternis op elkanders gelaat te lezen, wat er bij hun omging. En Brand, beziel door den

vurigen wensch, om eindelijk dit raadsel te doorgronden, fluisterde opgewonden:

— Wij moeten tot iederen prijs door deze deur het huis trachten binnen te komen, Edward!

Hij drukte met den voorvinger op de smalle, groene deur, en op hetzelfde oogenblik viel hij, onder het slaken van en zwakken kreet, als door den bliksem getroffen, ter aarde.

Zeër verschrikt boog Raffles zich over hem heen. Toen nam hij hem haastig van den grond op, snelde zoo vlug hij kon naar de breede deuren, opende er een van en droeg den bewusteloozen Brand haastig naar de donkerste plek.

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag. Thans meer dan 300000 per dag.

HOOFDSTUK IV.

HET HUIS VAN MIJNHEER DAWES.

De volgende dag was er een, rijk aan voorvallen en zonderlinge onthullingen. Het begon reeds vroeg in den morgen, ofschoon dit voorval pas later op den dag zijn gansche betekenis zou erlangen. Want om negen uur in den morgen, slechts weinige minuten nadat de loketten geopend waren, betaalde de Westersche Handelsbank een bedrag van 15.000 pond sterling uit op een volkomen in orde zijnde cheque, die de handteekening van Irwin Tucker droeg.

Om half tien wist Raffles pas, na een onderzoek, dat al vroeg in den morgen begonnen was, zoodra hij niet meer om den toestand van Brand bekommerd behoefde te zijn, bij welke Bank Irwin het grootste gedeelte van zijn geld gedeponneerd had en toen was het juist vijf en twintig minuten te laat.

Dan vernam het Londensche publiek, wat Raffles en Brand reeds wisten, en wel, dat Irwin Tucker dien nacht niet thuis was geweest en in een toestand van totale versuifing om een uur of elf in den morgen werd aangetroffen op een bank in Hyde Park, terwijl hij met kiezelsteentjes mikte naar een onschuldige kikvorsch,

die aan den oever van de Serpentine gezeten was. Hij bleek volstrekt niet te weten waar hij was, noch wat hij gedaan had, en het duurde tot ver in den middag, alvorens hij eenig begrip begon te krijgen van het verlies, dat hij geleden had. Maar toen hij het eenmaal goed had, dat begrip — toen kende zijn woede ook geen grenzen, en hij bezwoer de politie, alles in het werk te stellen, om de sluwe bedrivers van dezen in handen te krijgen.

Nog dienzelfden dag hielp Raffles daarbij. Want Scotland Yard ontving nog vóór den middag, een kort, anoniem briefje, waarin met weinige, maar duidelijke woorden omschreven werd hetgeen de lezer reeds weet, en waarin het huis van mijnheer Dawes werd aangeduid, als de waarschijnlijke tijdelijke verblijfplaats van Irwin Tucker.

Scotland Yard was niet zoo dwaas deze fingerwijzing in den wind te slaan, maar zond er onmiddellijk een patrouillewagen, met een achttal agenten heen. En die agenten, met den aanvoerenden inspecteur inclus, keerden terug met den kous op den kop. Er moest hier een be-

treurenswaardige vergissing — of een misplaatste grap in het spel zijn! Mijnheer Dawes was de hoffelijkheid zelf geweest, ofschoon hij zich uiterst verbaasd had getoond over den inval, en had den inspecteur onmiddellijk verlof gegeven, zijn huis van den zolder tot den kelder te doorzoeken. Men vond niet de geringste aanwijzing. Zeker, de tuindeur was met een zeer krachtigen stroom geladen, hetgeen telkens juist te middernacht geschiedde, als mijnheer Dawes zich ter ruste begaf. Maar sedert wanneer heeft een fatsoenlijk man niet meer het recht zich tegen het steeds toenemend kwaad der inbrekerij te beschermen?

Ja, daar viel niets tegen in te brengen. En daar er verder niet het allergeringste te ontdekken viel in het oude huis, hetwelk pleitte voor de opvatting, als zou Tucker daar zijn gedwongen, een chèque te teekenen, zoo kon de inspecteur weinig anders doen dan zijn verontschuldigen aan te bieden, en terug te keeren met de boodschap, dat men zich de moeite wel had kunnen besparen.

Verder bleek dien dag nog, uit het onderzoek van de politie, en zoodra de zaak met de chèque bekend was geworden, dat Irwin den avond tevoren een bezoek had moeten brengen aan zijn verloofde, miss Agnes Howard, die hem echter vruchteloos gewacht had, en zelfs reeds zoover was gegaan, haren aanbieder van nonchalance, onverschilligheid, — ja zelfs van ontrouw te betichten!

Het behoeft niet te worden gezegd, dat de politie ook nog onderzoek deed naar den schrijver van het briefje, dat blijkbaar als een grap was bedoeld, zonder hem echter te kunnen ontdekken, wat geen verwondering behoeft te baren. Als Raffles zulke waarnemingen schreef — hij deed het maar hoogst zelden — dan wist hij dat wel te doen op een wijze, die hem zelf geheel en al buiten schot liet.

Brand bleek zich tamelijk ernstig te hebben verwond aan den arm, en de vinger, waarmede hij de deur had aangeraakt, was leelijk verbrand, maar de uitmuntende verzorging van Raffles, bracht hem reeds dien eigen avond weder op de been, en reeds enkele dagen later was hij zoo goed als geheel hersteld van de gevolgen eener aanraking met de electrisch geladen deur, die hem wellicht het leven had kunnen kosten, als zijn vinger niet, al was het dan ook maar in geringe mate, beschermd was geweest door glacé handschoenen, die hij juist dienzelfden dag had gekocht.

Met dat al, nam de onrust te Londen door dit voorval nog aanmerkelijk toe, en opnieuw stonden de bladen vol van voorstellen, allen beoogende, den Luipaard onschadelijk te

maken, zooals men nu algemeen den geheimzinnigen man was gaan noemen, die er een beroep van scheen te maken, rijke lieden in zijn macht te brengen en zodoende te dwingen tot handelingen, die zij anders nooit zouden hebben verricht.

Maar er was te Londen althans één man, die niet voornemens was, het bij zulke platonische ontboezemingen te laten — en die man was Raffles! Hij was een te goed sportman, om niet ruiterslijk te erkennen, dat hij de eerste maal geslagen was — maar hij wilde het besef herwinnen, dat hij ondanks alles, de sterkere was, en hij nam zich vast voor, de zaak zelf door te zetten.

Hij begreep zeer wel, dat hij thans in een minder gunstige positie verkeerde dan nog slechts twee dagen tevoren — want de Luipaard wist nu, door het bezoek aan huis, en door de anonieme waarschuwingen aan de politie, dat er zich ergens te Londen een man ophield, die wantrouwen koesterde, en die blijkbaar voornemens was, het tegen de geheimzinnige macht op te nemen, die zich op zulk een pijnlijk gevoelige wijze in de wereldstad kenbaar maakte. Maar ondanks dit nadeel, stond het besluit van Raffles onherroepelijk vast, en Brand, bezielde door zeer begrijpelijke wraakgevoelens, zegde hem onverwijld zijn hulp toe.

De beide vrienden spraken hierover in den avond van den dag, die volgde op het avontuur in de buurt van het huis van Dawes. Brand zat met een omzwachtelden vinger in zijn gemakkelijksten stoel, en Raffles zat tegenover hem, met een dik boek in de handen, vol fraaie gravures, waarin hij een tijdje lang ijverig zat te bladeren, totdat hij uitriep:

— Hier heb ik al iets over dat oude huis, Brand! Die „Historie van het oude Londen” is toch maar kostelijk! Het huis is gebouwd in het jaar 1790, en dus veel ouder dan een eeuw.

— Ik kan niet inzien wat de ouderdom van het huis er toe doet, zeide Brand, die nog lang niet in zijn oude humeur was.

— Dan verschil ik toch met je van meening! Die tijd van de Fransche revolutie was een zeer woelige tijd, ook in ons land! Men bouwde vaak huizen niet alleen om erin te wonen — maar ook om er zich in te kunnen verbergen! Dubbele muren, verborgen gangen, geheime deuren — al de romantiek van de ouderwetsche draken, die vindt men verwezenlijkt in veel van die oude gebouwen! Ik wil maar zeggen Brand, dat het heel wel mogelijk is geweest, onzen jeugdigen Tucker daar verborgen te houden, zelfs terwijl de politie er een inval zou doen! Dawes had ons gisteren zeker volle vrijheid gegeven, overal rond te loopen als wij dat hadden verzocht!

— Ik geloof dat die Dawes er in het geheel niets mee te maken heeft! zeide Brand knorrig. Dat ronde mannetje zag er niet uit als een hypnotiseur!

— Hij zou een medeplichtige hebben kunnen zijn! Overigens — ik beschuldig hem nog lang niet! Het is inderdaad mogelijk, dat hij die metalen deur electrisch geladen had, alleen om zich tegen inbrekers te beschermen, ofschoon ik dat middel dan toch wel wat gevaarlijk vind! En daarom is het ook noodzakelijk, Brand, het huis eens grondig te doorzoeken — maar dan behoorlijk vermomd, en voorzien van alles wat er noodig kan zijn, om dergelijke electrische grappes onschadelijk te maken.

— Des nachts zeker?

— Natuurlijk — dat is noodzakelijk! Overdag zou het al heel weinig helpen. Trouwens, de heer des huizes zou het volste recht hebben ons den toegang te weigeren!

— Wij zouden als inspecteurs of detectives vermomd kunnen gaan!

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar dacht even na en zeide toen:

— Nu, dat zijn zaken, waarover te denken valt! Ik zal toch nog wel enkele dagen geduld moeten hebben, want je moet volkomen hersteld zijn, alvorens je aan die gevaarlijke onderneming meedoet!

— Je erkent dus het gevaar?

— Ik heb het nooit ontkend, Brand! Dacht je soms dat ik niet wist, hoe gevaarlijk zulke lieden kunnen zijn? Wel man, wij zouden het er eenvoudig niet levend afbrengen, als zij ons snapten!

— Prettig vooruitzicht! bromde Brand.

— Krabbel je terug?

— Dat niet, maar ik heb het gevoel alsof wij in den blinde gaan optrekken tegen een onzichtbaren vijand! Als ik maar eenmaal hersteld ben, zal ik er misschien heel anders over denken!

Raffles bladerde nog eenigen tijd zwijgend in het dikke boek, waarin beschrijvingen voorkwamen van de meeste oude, beroemde huizen van Londen, voorzien van teekeningen, wierp het toen op de tafel, rekte zich geuwend uit, en zeide, opstaande:

— Je doet nu beter met te gaan slapen, Brand! En ik volg dadelijk je voorbeeld, want morgen vroeg wil ik die straat eens wat nader onderzoeken, waar de auto van onzen man op zoo vreemdsoortige wijze verdween!

Aldus werd gedaan, des te eerder, daar Brand zich inderdaad nog wat zwak gevoelde, en zeer vroeg in den volgenden morgen, stond Raffles op, begaf zich naar zijn geheime kleedkamer, en deed daar zijn uiterlijk een zoodanige verande-

ring ondergaan, dat zelfs Brand de grootste moeite zou hebben gehad hem te herkennen. Hij had thans het uiterlijk van een straatreiniger, tegen den leeftijd, waarop zulk een nuttig lid der maatschappij gepensionneerd pleegt te worden, met een neus, die getuigde van groote voorliefde voor een zeker geestrijk vocht, en met beenen die krom stonden van vocht en rheumatiek. Hij verliet het huis op de gebruikelijke wijze, dat wil zeggen niet door de voordeur, maar door een zeer langen, ondergrondschen gang, die uitkwam onder den vloer van de ruime garage, achterin den grooten tuin. Deze garage had, behalve de breede vleugeldeuren voor de auto's, nog een kleine deur, uitkomend in een soort van slopje, waar zich nog nimmer iemand vertoond had, en dat de afscheiding vormde tusschen den muur, wel drie meter hoog, die den tuin van Raffles' huis omgaf, en een oud en smerig pakhuis, met een blinden muur aan deze zijde.

Uit dit deurtje nu trad hij in het slopje, na aandachtig te hebben geluisterd, sloot de deur achter zich, zoodra hij bevond, dat het steegje zooals gewoonlijk duister en verlaten was, bereikte een dwarsstraat, vervolgens een breedere verkeersweg, en tenslotte liep hij, met zijn bezem nonchalant onder den arm, zijn brokje pijp in den hoek van zijn mond, door de straten van Londen. Hij vond vrij spoedig een bus, die hem tot diep in de noordelijke wijk bracht, waar het vreemde voorval had plaatsgevonden. Toen hij uitstapte behoefde hij nog maar tien minuten te loopen, alvorens het begin te bereiken van den langen muur, die zooveel eigenaardigs had aanschouwd, den vorigen avond. Het was reeds klaarlichten dag toen hij daar kwam, de zon was zoeven opgegaan, en het was nog zeer stil. Slechts nu en dan schoof snel een auto voorbij, op weg naar de City.

Het oude huis lag daar nog altijd stil en duister met de gordijnen neer. Het was dan ook pas half zeven in den morgen.

En Raffles begon te vegen, alsof hij zijn geheele leven nooit anders had gedaan, maar hij deed het afgemeten en naderde telkens meer het begin van den muur. En van dat oogenblik af begonnen zijn scherpe oogen muur en trottoir met de grootste zorgvuldigheid op te nemen.

Zooals gezegd, bestond het trottoir ook hier uit groote, blauwgrijze tegels, vierkant, zooals ze hoe langer hoe meer in gebruik komen voor de bekleding der verhoogde voetpaden. Het was duidelijk te zien, dat die bekleding nog niet oud kon zijn, want de kleur van de tegels was nog frisch en nog geen was er gebroken. Het is waar, dat het verkeer hier ook zeer gering

was, maar toch was aan zekere kenteekenen te zien, dat de tegels hier onmogelijk langer dan een half, ten hoogste een vol jaar konden liggen. En even later deed Raffles ook de ontdekking, dat de muur nieuw was. Dat wil zeggen — er was een splinternieuw gedeelte in, waarvan de kleur merkbaar afstak tegen die van het oudere gedeelte, ofschoon men blijkbaar moeite had gedaan, dat verschil zoo gering mogelijk te maken, door de steenen van het nieuwe deel te bestrijken met een papje, Raffles bekeek met de grootste aandacht al vegende, de kalk tusschen de voegen. En hij zag aanstonds, dat de muur, wat hij dan anders nog voor bijzonderheden mocht hebben, in ieder geval gedeeltelijk pas vernieuwd was.

En toen hij, zijn aandacht weder vestigde op het trottoir, bemerkte hij, dat juist tegenover dit nieuwe gedeelte, dat omstreeks twee meter breed was, het trottoir een van die inritten vertoonde, zooals men ze vindt, waar de toegang is tot een garage, een bierbrouwerij, een bakkerij, een groot pakhuis of iets dergelijks.

En dit moest toch wel zonderling heeten — want er viel hier niets in te rijden!

Terwijl Raffles dit nog overdacht, naderde er in de verte een politieagent, die blijkbaar verlangend uitzag naar het tijdstip van zijn aflossing. Hij had zeker nachtdienst gehad, geeuwde onbedaarlijk en zag er een beetje grauw en groezelig uit. Hij bleef even staan kijken naar de veegbewegingen van den hem onbekenden stadsreiniger, en vroeg toen, blij dat hij een praatje kon maken:

— Zeker nieuw hier in de wijk, vrind?

— Dat ben ik, agent! antwoordde Raffles met een schorre drinkersstem. Ze hebben me verplaatst. Ze zeggen dat ik niet meer geschikt ben voor de drukke binnenstad. Jij bent hier zeker al langer?

— Al twee jaren!

— Dan weet jij zeker ook wel wat hier vroeger geweest is — ik bedoel waar die inrit naar toe gaat? hernam Raffles, wijzend op de flauwe helling in het trottoir.

— Wel wis en drie! Dit is vroeger een breed hek geweest. Er stond een soortement fabriekje in dien tuin, met de stalling voor een auto erbij. Dat heeft de eigenaar laten afbreken — ik weet niet waarom.

— Mijnheer Dawes? vroeg Raffles snel, maar zonder zijn nieuwsgierigheid te verraden.

— Welneen, niet Dawes! antwoordde de agent. De tuin is niet van hem al grenst hij aan zijn huis.

— Dat zegt hij tenminste! mompelde Raffles die van dit feit allesbehalve overtuigd was.

— En toen het fabriekje weg was, had de ingang natuurlijk ook geen doel meer en die is toen dichtgemetseld.

— Zoodat iedereen het van de straat af zien kon?

— Welneen, ze hebben er een schutting omheen gehad!

— Hoelang zoowat, als ik vragen mag?

— Dat zal wel een maand of drie geduurd hebben, taxeer ik zoo! Waarom vraag je dat?

— Wel wat erg lang om een brok muur van twee meter breedte en twee en een halve meter hoog in te metselen, vindt je ook niet?

— Maar het is een heel dikke muur! zeide de agent gewichtig. Nou ik wil je groeten, vrind! Daar komt mijn opvolger aan, en ik verlang naar een kop koffie en een pijp.

En de agent zette zijn weg voort, maar Raffles, zeer tevreden over hetgeen hij had gehoord, bromde voor zich heen:

— Ik geloof dat wij de oplossing van het raadsel al naderbij komen! Drie maanden te nemen voor het oprichten van zoo'n klein brok muur is wat erg overdreven! En wie heeft er ooit van gehoord, dat men zoo'n werk met een schutting omringd. Neen, de reden daarvan was dat het niet gezien mocht worden, en dat bewijst weer, dat er iets verricht werd dat het daglicht niet kon verdragen!

Raffles was steeds naderbij gekomen, en betuurde met de grootste aandacht den muur. En hij deed het met zooveel belangstelling, dat hij niet opmerkte hoe in het huis van Dawes op de derde verdieping langzaam een raam werd opengeduwde, en de eerwaardige bediende zijn hoofd naar buiten stak en naar hem keek, om het genoemde lichaamsdeel onmiddellijk terug te trekken, zoodra Raffles zich weder van den muur verwijderde, en opnieuw begon te vegen.

Toen Raffles tien minuten later vond, dat hij zijn plicht had gedaan, en een paar honderd stappen verder even uitblies, mompelde hij voor zich heen, terwijl zijn grijze oogen glinsterden van blijdschap:

— Ik ben blijde, nu met zekerheid te weten dat auto's niet als luchtballons omhoog stijgen! Het nieuwe vak is een deur, van buiten met gewoon metselsteen bekleed, en met volkomen onzichtbare scharnieren — en door deze deur is de auto binnengereden, heeft het klinkerpad dwars door den tuin gevolgd, na den ongelukkigen Tucker te hebben afgezet, en toen het erf door de gewone garagedeur kan den anderen kant weer verlaten! Een schitterende inval, dat moet ik zeggen! Maar mijnheer Dawes moet nu niet zeggen, dat hij van die zaak absoluut onkundig is, en dat de tuin hem niet behoort!

Want van zijn ramen uit moet hij het werk nauwkeurig hebben kunnen gadeslaan, ondanks de schutting, en dus hebben moeten zien dat de muur een goed verborgen deur bevatte!

Hoe juist die opvatting van den stoutmoedigen avonturier was, bleek hem overduidelijk nog dienzelfden avond.

Want de „Manchester Guardian”, een van de zeer weinige Londensche bladen die met een avondblad verschijnen, bevatte dienzelfden dag een duidelijke advertentie die aldus luidde:

„Wanneer je gesteld bent op een lang leven, John Raffles, bemoei je dan niet met mijn zaken. De Luipaard”.

HOOFDSTUK V.

IN HET HOL VAN DEN LEEUW.

Als er één ding was hetwelk Raffles verfoeide en verafschuwde, dan was het wel het denkbeeld, dat er iemand ter wereld kon bestaan, die leefde in de overtuiging, hem schrik te kunnen aanjagen door zulke waarschuwingen.

Meer dan ooit was hij vast besloten, den man te ontdekken, die schrik en ontsteltenis begon te verspreiden in alle lagen van Londens' bevolking, maar zooals vanzelf spreekt vooral onder de rijken en grooten dezer aarde.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat de politie onmiddellijk bij de administratie van het reeds genoemde blad een onderzoek ging instellen. Onder meer werd, niet ten onrechte, de vraag gesteld, hoe een blad met wat eerbied voor zichzelf zulk een advertentie had kunnen opnemen. Maar met zulke dingen moet men niet aankomen bij dagbladadministraties, want die houden er heel andere inzichten op na als de politie, hetgeen zeer begrijpelijk is. Een annonce is een annonce, en zoolang zij niet bepaald strijdig is met de wettelijke bepalingen betreffende zedelijkheid en „veiligheid van den Staat”, mag en kan en moet zij geplaatst worden. De advertentie van den Luipaard telde maar drie regels — maar het waren heel groote letters en de annonce had niet minder dan twee pond sterling opgeleverd.

De inspeceur, die de vragen kwam stellen, verliet toen het standpunt der zedelijkheid en van den welstand, begrijpende dat men hem op dat gebied toch niet zou kunnen volgen, en vroeg eenvoudig wie de annonce had gepresenteerd.

Antwoord: Het was een kleine jongen geweest die het geld bij zich had.

Vraag: Had niemand het dan in zijn hoofd gekregen, dien jongen eens na te gaan om te zien waar hij bleef?

Antwoord: Dat moest de inspecteur niet denken! Men had wel degelijk zijn plicht als Lon-

dens burger gedaan, den jongen even aan den praat gehouden en hem toen doen volgen — maar hij bleek een fiets bij zich te hebben, en men moet het maar eens probeeren met een logge bestelauto een jongen van veertien jaren op een fiets, door de straten van Londen te volgen. Men had het vijf minuten kunnen doen, en toen was de jongen verdwenen — als een aspirinetablet in een glas water, welke drastische vergelijking te schrijven was op rekening van den expeditierijder van het blad, die de auto bestuurd had.

Natuurlijk las Raffles dit reeds den volgenden morgen in alle bladen die hij maar verkoos in te zien, en die lezing ontlokte hem slechts een medelijdenden glimlach. Met wien dacht de politie dan wel te doen te hebben? Met een beginneling — met een domoor! Een andere zaak was: Hoe wist de Luipaard dat het juist Raffles was, die het onderzoek bij den muur had ingesteld? Natuurlijk, men had hem gezien, zeker vanuit een der ramen in het oude huis, maar hij kende zijn vermommingskunst te goed om niet zeker te zijn dat degenen die hem bespionneerde in dien straatreiniger met zijn rooden neus, onmogelijk denzelfden man kon zien, die den avond tevoren zoogenaamd het huis had willen koopen.

Maar toen bedacht Raffles, dat dit juist den tegenstander had moeten doen inzien, dat alleen iemand als Raffles in staat was, zich zoo snel en zoo afdoende in andermans huid te steken! Wellicht was het ook maar een veronderstelling. Maar hoe dan ook, de Luipaard had den oorlog verklaard aan eenen tegenstander, die zich door een even dichte duisternis wist te omringen als hijzelf! En nu bezat Raffles een groot voordeel! Want hij had vermoedens, en heel gegronde ook tegen de bewoners van het oude huis, die dat huis onmogelijk konden verlaten, tenzij ten koste van hun veiligheid, daar de politie thans

natuurlijk dadelijk argwaan zou krijgen, terwijl zij volstrekt niets konden weten van de verblijfplaats van den man, tot wien de waarschuwing gericht was!

Maar dit moest den Luipaard nu wel helder voor oogen staan: Er bestond iemand te Londen, die had waargenomen hoe Irwin Tucker uit het restaurant uit Soho was weggelokt, hij had de auto moeten volgen, waarmede dit geschiedde, hij had misschien de plotselinge verdwijning van dien wagen wel uit de verte gadeslagen, hij had zich vermomd als beambte van den reinigingsdienst om den muur aandachtig te kunnen onderzoeken — wie weet wat hij daarbij ontdekt had — en het zou misschien niet lang duren of hij zou geheimen hebben ontraadseld die tot iederen prijs bewaard hadden moeten blijven.

Raffles begon onmiddellijk zijn maatregelen te nemen. Hij dacht er niet aan, nog dienzelfden nacht het huis binnen te dringen. Daar was men nu natuurlijk op zijn *qui-vive*. Neen, hij zou rustig afwachten totdat Brand geheel hersteld was, zich houden alsof de waarschuwing hem vrees had aangejaagd. De waakzaamheid van den tegenstander in slaap sussen, en dan plotseling optreden, geheel onverwachts.

Toen hij dit voornemen aan Brand mededeelde, die reeds, met behulp van zijn wandelstok, in de groote tuinkamer kon heen en weer loopen, zeide de jongeman, even het hoofd schuddend:

— Natuurlijk zul je daarbij op me kunnen rekenen, Edward — maar wat brengt zulk een inval ons verder?

— Het zal geen inval zijn, Brand, maar een onderzoek!

— Dat is een zeer fijn onderscheid, Edward! Maar inval of onderzoek — wat brengt het ons verder? Zelfs al zou je gelijk hebben met je meening, dat daar een deur is in den muur, dat de groote binnenplaats of tuin aan Dawes behoort, dat die man identiek is met het kleine dikkertje dat wij zagen —

— O, dat is hij heel zeker niet! viel Raffles hem in de rede. Die man is slechts een van zijn vele handlangers, vermoed ik!

— Dan zie ik nog des te minder in van het nut onzer onderneming! Want ik wil aannemen, dat je daar een geheim vertrek vindt, waarin Tucker opgesloten heeft gezeten — maar hoe wil je dit bewijzen, waar die jongen zelf van niets meer weet, en onmogelijk kan verklaren, waar hij zich dien nacht heeft bevonden?

— Dat alles weet ik natuurlijk evengoed als jij Brand, hernam Raffles, in den tuin starend, waar de bladeren reeds begonnen te vallen. Die

Dawes is natuurlijk niet te benaderen met de bewijzen die wij nu in handen hebben! Zelfs al zou blijken dat ik gelijk heb, en dat die muur een deur heeft — wat kan hij daaraan doen? Hij heeft natuurlijk gelijk als hij zegt dat die tuin hem niet behoort! Die zal wel het eigendom zijn van den Luipaard zelf — of van een onvindbaren strooman.

— Maar er is een verbindingsdeur tusschen het huis en het erf! riep Brand uit.

— Wel zoo iets komt vaker voor! De twee zaken kunnen vroeger zeer wel bij elkander behoord hebben en toch afzonderlijk zijn verkocht. Dan metselt men natuurlijk niet dadelijk een bruikbare deur dicht, maar men laat die eenvoudig buiten gebruik — in normale omstandigheden, wel te verstaan! In dit speciale geval zal die deur maar al te dikwijls dienst hebben gedaan! Neen, Brand, wij hebben geen vat op dien Dawes, dat is buiten kijf! Maar een geheim onderzoek kan heel wat aan het licht brengen! Men kan correspondentie vinden, een geheim-schrift, een goed verborgen radiografische installatie, misschien een geheele seininrichting! Het toeval kan ons zelfs een bijeenkomst doen verrassen. Wie weet wat er te hooren valt — en te zien! Want dat het huis een belangrijk steunpunt is voor den Luipaard, daaraan kan natuurlijk niet worden getwijfeld! Ik acht het bijvoorbeeld zeer wel mogelijk dat miss Fullham eerst een paar uren daar verborgen is gehouden tot het donker was, en men haar ongemerkt kon vervoeren naar de plek waar de vlieg-machine opsteeg! Kortom — ik blijf erbij dat wij goed zullen doen daar eens een kijkje te nemen, mar dan zonder ons van te voren te laten aandienen!

— En wat doe je met de electrisch geladen deur?

— Er zijn wel andere ingangen in een huis, Brand, — en zelfs al was dat niet het geval, dan zijn er gelukkig nog wel middelen om een groot stuk metaal dat onder stroom staat te ontladen! Als dat je eenig bezwaar is!

— Geloof je niet, dat we aanstonds een kogel door den kop zullen krijgen als we ontdekt worden?

— Daarvan ben ik integendeel vast overtuigd! antwoordde Raffles bedaard. De Luipaard maakt op mij niet den indruk van een man, die halve maatregelen neemt! Evenals het roofdier, naar hetwelk hij genoemd is, zal hij zich met klauwen en tanden verdedigen, wanneer hij in het nauw wordt gedreven. En zeg mij nu eens hoe je je gevoelt?

— Ik denk dat ik morgen of uiterlijk overmorgen weer de oude ben, Edward!

— Prachtig, dan stellen wij onze onderneming nog drie dagen uit, en trekken dan van leer! En wij zullen ons dien tijd ten nutte maken om dit ongewenschte bezoek aan Dawes behoorlijk voor te bereiden!

— Ik hoop dat wij ervan terugkeeren — dat is alles wat ik je kan zeggen!

Daarbij bleef het dien dag, en Raffles besteedde hem verder voor het grootste gedeelte aan de voorbereiding van zijn gevaarlijke onderneming. Hij bleef uren achtereen in zijn geheim laboratorium, en scheen zich daar onledig te houden met proeven, die al zijn aandacht in beslag namen.

Des avonds liet Raffles Henderson, den reusachtigen chauffeur, bij zich komen, en stelde dezen, voor zoover dit noodzakelijk was, op de hoogte van zijn plannen. Henderson las natuurlijk kranten, hij wist, evengoed als iedere andere Londenaar, welke geheimzinnige zaken er gebeurden in de laatste weken, en zijn geweldige spieren spannen zich reeds bij het vooruitzicht, te mogen afrekenen met dat onbekende heerschapp, dat de menschen alleen door de kracht van zijn wil, tot het kwade dwong.

Den volgende dag viel er niets bijzonders voor, evenmin als den dag daarop. De politie scheen zeer gereserveerd te zijn bij het openbaarmaken van hetgeen zij had ontdekt. De waarheid is, dat zij nog hoegenaamd niets had ontdekt, en de bladen waren dus wel noodzaak, om aan de nieuwsgierigheid van hunne lezers te voldoen, de duim van hun meest fantasierijke medewerkers te hulp te roepen. Door druk op dit lichaamsdeel te zuigen, kwam er hier en daar nog een halve kolom copy tot stand, waarvan de lezing Raffles slechts een glimlach kon ontlokken.

Want als men vier of vijf van die bladen doorlas, dan moest men wel tot de overtuiging komen, dat de Luipaard op hetzelfde uur tegelijkertijd in White Chapel, Dublin en Moscow gezien was! En dat was wel wat kras, zelfs voor een man van zijn onloochenbare begaafdheid.

Den heer Dawes had men met rust gelaten, evenals Drexler, zijn bediende.

Hunne namen werden zelfs niet meer genoemd. En dit beviel Raffles, want daardoor zou hun waakzaamheid des te vlugger in slaap zijn gesust.

Nog één dag liet Raffles verstrijken, maar omstreeks elf uur in den avond van den vierden dag braken de drie mannen op, verlieten het huis in Cromwell Street, en Henderson haalde de auto uit de garage, die bij dergelijke ondernemingen steeds moest dienst doen, en die in

uiterlijk volkomen geleek op een gewone taxi, ofschoon zij onder haar radiatorkap een zeer sterken motor verborg. Henderson was dan ook vermomd als een eerzaam taxi-chauffeur, met een zwaren pruim achter de kiezen, hetgeen zijn gelaat reeds eenigszins misvormde, en een goedzittende kruik van rood haar op. Een lakensche pet, oud en vormeloos, een vale, lange jas, moesten hem verder onkenbaar maken. Raffles en Brand hadden ieder een kleine tasch bij zich, die bevatte hetgeen zij meenden te kunnen noodig hebben. Het was een klein arsenaal! En mijnheer Dawes zou zich moeten schrapzetten, als hij den strijd wilde aanbinden met twee zulke goed uitgeruste vijanden.

De auto reeds langs duistere wegen naar het noorden, zonder dat de beide mannen daarbinnen veel met elkander spraken.

Brand gevoelde zich geheel hersteld, en was beziel met wraakzuchtige gevoelens, die niet veel goeds voorspelden voor de bewoners van het oude huis, wanneer hun schuld mocht blijken — een schuld, die voor Raffles reeds onomstootelijk vaststond.

Zij stapten uit aan het begin van de eenzame straat, die thans, na middernacht, volkomen verlaten was, en samen gingen de beide mannen verder, op eenigen afstand gevolgd door Henderson, die de auto bestuurde, en die voorloopig buiten zou wachten, om hen onmiddellijk te kunnen opnemen, wanneer zij soms gedwongen mochten zijn om overhaast de vlucht te nemen.

Maar vlak bij het oude huis hadden Raffles en Brand al een zeer zonderlinge ontmoeting.

Een twintigtal meters van dat huis verwijderd, schuin er tegenover, dus aan de andere zijde van de straat, stond, als een dramatische figuur, met de armen over elkaar geslagen, en met den rug leunend tegen een huisdeur, bijna geheel verborgen in de schaduw, een man, die het oude huis aandachtig in het oog scheen te houden.

Raffles hield Brand met den arm terug, aanvankelijk geloovend met een detective of stillen agent te doen te hebben, tot hij plotseling een gebaar van verrassing maakte. Hij had den eenzamen wachter bij de deur herkend, ondanks de duisternis.

Het was de jonge Irwin Turker!

Een oogenblik vroeg Raffles zich af, wat dat jongemensch kon bewegen, om bij half één in den nacht dat huis te bezichtigen. Toen besloot Raffles den knoop aanstond door te hakken, en zekerheid te erlangen. Wie weet kon die jongen hem niet van dienst zijn! Hij gaf Brand dus een wenk, om hem op eenigen afstand te volgen,

stapte toen bedaard op de onbewegelijke gedaante toe, en zeide heel zacht, maar duidelijk verstaanbaar:

— Goeden nacht, mijnheer Irwin Tucker! Is U hier uit eigen beweging gekomen? Wilt U soms het huis eens nader bezichtigen, waarin men U opgesloten gehouden heeft?

Er voer een schok van vrees en verbazing door het lichaam van den nog jongen man. Hij keek Raffles met open mond aan. Overmatig snugger zag mijnheer Tucker er niet uit, dat kon niemand beweren. Hij had zeer lichte, spaarzame wenkbrauwen en een tamelijk onnoozele uitdrukking op het gezicht. Maar gehypnotiseerd of gebiologeerd was hij in elk geval stellig niet, op dat oogenblik, hij scheen een gespierde krachtige jongen te zijn, en zijn hulp kon dus zeer goed gebruikt worden, bezielde als hij was door wraak.

— Hoe weet U wie ik ben? Wie is U zelf? Waarom gelooft U dat ik hier werkelijk opgesloten heb gezeten? kon Tucker er eindelijk uitbrengen.

— Ik heb U vroeger al eens gezien, en al was dat niet zoo — de tegenwoordige fotopagina's laten slechts weinig geheimen onopgehelderd, mijnheer Tucker! Wie ik zelf ben? Noem mij Johnson, als gij wilt! Een zeer gangbare naam! En hoe ik weet dat gij hier opgesloten waart? Wel, om U de waarheid te zeggen — ik weet het niet met zekerheid, en ik ga het nu onderzoeken! Maar wat bewoog U zelf, om dit te veronderstellen?

Tucker scheen een oogenblik te aarzelen en antwoordde toen tusschen de tanden:

— Ik heb nauwkeurig alle bladen gelezen. Ik weet dat de politie dat huis heeft doorzocht, na de ontvangst van een anoniem schrijven. En heel, heel vaag staat het mij voor, dat ik tijdens mijn rit steeds in noordelijke richting ben gegaan — zelfs meen ik deze straat en dat huis te herkennen! En dan is er nog iets — maar dat wil ik U liever nog niet zeggen! Ik wil eerst zekerheid hebben — en ik neem Uw aanbod aan, om U naar binnen te vergezellen!

Raffles trok even de wenkbrauwen op. Hij kon zich niet herinneren, iets dergelijks te hebben aangeboden, en die Tucker moest dus wel een soort gedachtenlezer zijn! Er was iets in het gelaat van den jongen, dat hem niet aanstond, een stille, verknepen trek van met moeite onderdrukte woede, achterdocht, wraakzucht. Maar in ieder geval was mijnheer Tucker juist in de goedsgesteldheid, die hem geschikt maakte als helper. Maar plotseling scheen hem iets in te vallen. Hij wendde zijn gelaat met een ruk naar Raffles en vroeg op gesmoorden toon:

— Neem mij niet kwalijk — maar wat wilt U daar eigenlijk zelf doen? Met welk recht gaat U daar binnen?

— Laten wij zeggen met het recht van den sterksten! antwoordde Raffles bedaard. U kunt nog terug, mijnheer Tucker! Ik waarschuw U eerlijk — mijn vriend en ik gaan niet door de voordeur binnen. Maar stel U gerust — het is ons volstrekt niet om geld te doen. U moet dit van mij op mijn eerewoord aannemen.

Tucker scheen een oogenblik in tweestrijd te staan, en toen fluisterde hij haastig en opgewonden:

— Het kan mij niet schelen, wie of wat U is! Het zou mij zelfs onverschillig laten, als gij daarbinnen zoudt willen gaan om te stelen! Alles is mij nu onverschillig! Ziet gij kans, in dat huis binnen te dringen, ongezien — dan verzoek ik U dringend, mij toe te staan, U te volgen!

Raffles keek den jongenman nog eens scherp aan en overwoog bij zichzelf, dat hij in de hoogste mate overspannen moest zijn. Het bleek uit zijn woorden duidelijk, dat hij het eene oogenblik niet meer wist, wat hij het vorige gezegd had. Maar overspannen of niet — hij was krachtig en bereid tot hulp, en daar hij toch zeker het voornemen had gekoesterd, daar den geheelen nacht te blijven spionneeren, zou Raffles zeker de grootste moeite hebben gehad, ongemerkt het huis binnen te dringen. Hij was dus wel half en half genooddaakt, den jongen Tucker mede op sleeptouw te nemen.

— Ga mee! zeide hij kortaf. Maar bedenk wel, dat het geen wandeltochtje wordt! Wij begeben ons in gevaar; Misschien wel in levensgevaar!

— Dat kan mij niet schelen! zeide Tucker met gesmoorde stem. Gij kunt over mij beschikken!

Ten derde male zag Raffles den jongen Tucker eens goed aan. Wat ging er om in diens hoofd? Waaraan dacht hij? Wat had hij gezien? Wist hij iets naders misschien van de bewoners van dat huis? En hoezeer moest hij wel verlangen, dat huis daarginds binnen te dringen, aan de zijde van een man, dien hij volstrekt niet kende, en die toch zeker, alleen reeds uit hoofde van zijn voornemens, een allesbehalve betrouwbaren indruk op hem moest maken!

Maar de tijd om te handelen, was aangeboren, en die van de overwegingen was voorbij. Raffles nam dus kalmpjes, maar vastberaden, Tucker onder den arm, voerde hem een paar schreden terug, wees op Brand, en zei kortaf:

— Mijn vriend! Ik heet reeds Johnson, is het niet waar? Nu, noem hem dan maar Smith! En

nu vooruit, wij hebben geen tijd meer te verliezen. Het oogenblik is gunstig.

Raffles wierp nog een enkelen blik op het volkomen duistere huis, en toen liepen de drie mannen haastig langs den hoogen, met glasscherpen bezetten muur.

— Is deze deur niet te openen, Edward? vroeg Brand in het voorbijloopen. Ik bedoel de geheime, waarover je sprak.

— Dat zou ons te lang ophouden, Brand! En wie weet op welke verraderlijke wijze die deur beveiligd is! Die van de garage is beter. Die is tenminste niet van metaal, maar van hout.

— Zij zijn gewaarschuwd, Edward, en het slot is in ieder geval van metaal! De aanraking met een van je werktuigen...

— Dan zal ik het slot met rust laten! antwoordde Raffles, een weinig ongeduldig.

En nog vlugget liep hij voort, sloeg den hoek om — toen nog één — en de drie mannen stonden nu vóór de garagedeuren, welke Raffles de zwakke plek in de vesting genoemd had, eenige dagen tevoren.

Dadelijk stond Raffles hier stil. Luisterde even, glimlachte, toen hij heel in de verte het zachte gebrom van een motor hoorde, dat nu ook zweeg, en haalde toen uit zijn groot valies een paar voorwerpen. Hij beschermde zijn hand met een handschoen van dik gummi, en bracht voorzichtig een goed geïsoleerde knijptang, zooals de electriciens ze gebruiken, met een greep van eboniet, bij het slot. Een schelle,

blauwachtige vonk, die oversprong een een toch nog zeer goed voelbare schok in zijn arm, waarschuwden hem, dat Brand zooeven gelijk had gehad.

Hij fluisterde tot Tucker, die met op elkaar geknepen lippen had toegezien:

— Neem U in acht, en raak dat slot niet aan, of gij zoudt het duur bekoopen! De zaag, Brand!

Brand was te goed afgericht, om niet onmiddellijk te weten, wat er van hem verlangd werd. Hij hielp Raffles het eigenaardige instrument, een vinding van den Meester van alle inbrekers, een cirkelzaagje, dat door middel van een gewoon fietskettingwiel en een klein rondsel, in een zeer sneldraaiende beweging werd gebracht, tegen het paneel van de deur te zetten, en Tucker zag, met oogen, die bijna uit het hoofd puilden van verbazing, hoe het paneel uit de deur werd gesneden met evenveel gemak, alsof het een blaadje schrijfpapier was geweest. De vlijmscherpe zaag drong door het dunste gedeelte van het hout als een heet mes door boter, en zoo vlug, dat in minder dan een minuut het paneel keurig was uitgezaagd!

En juist toen in de verte de motor waarschuwend begon te brommen, ten teeken, dat er voorbijgangers naderden, stapten de drie mannen achtereen snel door de gemaakte opening, en Raffles zette het paneel weer op zijn plaats. De drie mannen waren in het hol van den leeuw.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de D U B E C Cigaretten.

HOOFDSTUK VI.

DE VERRASSING.

Raffles was genoodzaakt, de beide anderen bij de hand te nemen, want het was hier zoo volmaakt duister, dat alleen hij, met zijn kattenogen, in staat was, zijn weg te vinden naar het huis.

Zoodra hij voor de groen geschilderde deur was aangekomen, liet Raffles opnieuw zijn

waarschuwend gefluister hooren, en toen kwam er, met een snelheid, die Tucker verbijsterde, een ander toestel te voorschijn, waarvan de jongeman aanstonds de beteekenis en het nut zou leeren waardeeren.

Het was een soort touwladder van zijde en dunne, holle, stalen sporten vervaardigd. Het

ding was klein en licht, dat het, opgerold, gemakkelijk plaats kon vinden in een binnenzak. De stijlen waren zeker niet half zoo dik als de buis van een rijwielframe, en toch zoo sterk, dat ze het gewicht van een zwaar man konden torsen. Boven zoowel als onderaan, bevond zich een stevige, stalen haak, eindigend in een scherpe punt, als een klauw. En Tucker vroeg zich nog af, wat zijn geheimzinnige begeleider eigenlijk met dien touwladder voor had, en hoe hij hem meende te bevestigen, toen Raffles reeds een soort van wandelstok uitschoof, tot die de lengte kreeg van een zeer behoorlijken hengel! Maar het was een hengel, die niet zwiepte — want de stok was gemaakt van in elkaar schuifbare, stalen buizen, ongeveer werkend zooals de pooten van een camera-statief. Vlug bevestigde Raffles aan het eene einde van den thans gevormden stok, die meer dan drie meter lang was, een haak, die met wol omwikkeld was, en legde hierin de bovenste sport van de touwladder. En Tucker zag het aan, zonder het nog goed te begrijpen, hoe zijn zoo plotseling ontmoete kennis den stalen hengel ophief, en behoedzaam, zonder het minste leven te maken, den haak van de touwladder deed neerkomen op de vensterbank van het laagste, bereikbare raam, dat zich op bijna vier meter boven den beganen grond bevond. Alles ging zoo vlot, zoo zacht en zoo gemakkelijk in zijn werk, dat het leek alsof het niets te beduiden had. En Tucker begon te begrijpen, dat het toeval zijn weg had doen kruisen met dien van een zeer eigenaardig man! En die man moest deze zaak goed hebben voorbereid! Naast de deur waren in het geheel geen vensters, de muur was daar blind, en dat had hij moeten weten!

En plotseling ging het als een bliksemflits door het hoofd van Tucker — hij begreep wie die man was! Hij herinnerde zich het dagbladbericht, waarin sprake was van een geadverteerde waarschuwing aan het adres van John Raffles! Maar hij wachtte zich wel, van die ontdekking blijk te geven! Zijn nieuwe vriend wilde Johnson heeten — welnu, voorloopig zou het Johnson voor hem blijven.

Raffles had intusschen zijn stalen hengel alweer ingeschoven en aan Brand ter hand gesteld, en trok nu behoedzaam en voorzichtig den haak van de touwladder in het hout van de vensterbank, door met zijn volle gewicht aan de ladder te gaan hangen. Toen gaf hij Brand een wenk; deze hield de ladder zoo strak mogelijk, en Raffles klom met de vlugheid van een aap naar boven, en bijna onmiddellijk klonk, maar alleen verneembaar als men zeer scherp toeluisterde, het zachte knirpende krassen van de harde diamant over de ruit.

Tucker was maar een heel eenvoudige knaap, die nog niet zoo heel veel had beleefd, die heel rijk was en niets uitvoerde en hij voelde dan ook zijn hart zonderling bonzen, toen het nu eindelijk goed tot hem begon door te dringen, dat hij hier iets onwettigs deed, waarop zware straffen stonden. Maar hij kon niet meer terug en hij scheen dat ook niet te willen. Hij bleef dus maar ademloos toezien, hoe die vreemde man daarboven plotseling uit het oog verdween, hoe zijn hoofd voldoende was voor mijnheer „Smith”, om dadelijk de valiezen aan een dunne, sterke lijn te binden, welke de ander had neergelaten. Die valiezen gingen de hoogte in, toen voelde Tucker zich bij een arm grijpen en begreep hij, dat hij de ladder moest bestijgen, en slechts weinige minuten later stonden de drie mannen bijeen, in wat een tamelijk groot vertrek moest zijn, maar schaartsch gemeubeld en met twee vensters.

Heel langzaam en voorzichtig deed Raffles de gordijnen dicht, zoodat er geen enkel kiertje open bleef, en toen pas knipte hij zijn krachtige zaklamp aan, en Brand volgde zijn voorbeeld.

Inderdaad was de kamer vrij groot, de wanden waren tot op manshoogte beschoten, met bijna zwart geworden eikenhout, en daarboven waren zij versierd met een goudlederen behang, dat slecht onderhouden bleek, want het was groezelig en vuil.

Er was slechts een enkele, prachtige deur, van zwaar eikenhout, versierd met beeldhouwwerk en Raffles liep daar onmiddellijk op toe, greep de houten knop, en poogde behoedzaam de deur te openen. Zij bleek op slot te zijn, maar dit was voor een man als Raffles een bezwaar dat niet telde. Zijn fijne loopers hadden binnen weinige minuten hun plicht gedaan.

Heel langzaam opende hij de deur op een kier, na aandachtig te hebben geluisterd, en nadat de beide lampen weer waren gedoofd, in gebukte houding, en met zijn revolver gereed tot schieten.

Maar niets was te hooren of te zien.

Ja toch — heel zwak drong nu tot de drie mannen een geluid door, als het spreken van verscheidene lieden door elkaar, en nu en dan een lach, hoog en helder, maar gedempt door den afstand.

Hier in dit huis waren de bewoners dus nog wakker! En dat niet alleen, maar er moest bezoek zijn, want mijnheer Dawes zou toch wel niet, zoo laat in den nacht, disputeren houden met zijn ouden bediende, en bij die bezoekers was een dame!

Onbeweeglijk bleven de drie mannen een oogenblik toeluisteren, en toen trok Raffles de deur wat verder open, en liep zeer behoedzaam

op zijn teenen over de gang. Hij zocht naar een lichtkier, maar toen hij die nergens zag, ontstak hij opnieuw zijn lamp, en bleek zich toen op geen meter afstand te bevinden van een eikenhouten trap, die zich naar de hooger gelegen verdieping wendde, een meesterstukje van houtsnijkunst, en die onder andere omstandigheden zeker zijn aandacht zou hebben vastgehouden. Nu echter beschouwde hij de trap alleen als een middel, om te geraken tot de plek, waar mijnheer Dawes en zijn gasten zeker bijeen waren.

Hij legde zijn vinger op de lippen en begon de trap te beklimmen, met de beide anderen op de hielen. Nu en dan stond hij stil om te luisteren. Het geluid van de stemmen werd duidelijker. Zij vorderden dus blijkbaar in de goede richting. Eindelijk bereikten zij de hooger gelegen verdieping. En weer deed Raffles het duister worden. Even moesten hunne oogen aan die duisternis gewennen, en toen zagen zij, een meter of tien verder, een gouden streep, ter hoogte van den vloer. Nauwelijk ademhalend, stonden zij daar bij elkander in de duisternis en luisterden. Maar nog altijd was het onmogelijk, te onderscheiden wat daarbinnen gezegd werd. Eensklaps voelde Raffles den greep van Tucker' vingers om zijn bovenarm en een mond werd bij zijn oor gebracht, die opgewonden fluisterde:

— Wij moeten naar binnen! Wij moeten hen overvallen! Zien wie er in dat vertrek bijeen zijn!

— Daaraan denk ik niet — tenminste voorloopig! antwoordde Raffles even zacht. Ik ben hier met andere bedoelingen gekomen. Ik wil rustig afwachten tot hier alles slaapt, en dan de papieren van dien Dawes doorzoeken! Want op die wijze denk ik er achter te komen, of hij werkelijk in verbinding staat met den Luipaard! Intusschen — wanneer wij van te voren ongemerkt kunnen waarnemen, wie daar bijeen zijn — des te beter! Wie weet, zitten daar wel oude bekenden van de Justitie, die werkelijk wat afweten van het bestaan van dien geheimzinnigen man, en stil nu, het zou ons het leven kunnen kosten als men ons hier betrapt. Ik zal zien of ik niet kan trachten, een aangrenzend vertrek binnen te gaan.

En zonder dat er opnieuw licht werd gemaakt, zocht Raffles de gang af, naderde tot dicht bij de deur, vanwaar onder het lichtschijnsel scheen, luisterde daar ingespannen, nog altijd met zijn repeteerpistool in de vuist, liet toen dit wapen in zijn zak glijden, teleurgesteld, omdat hij niets duidelijk kon onderscheiden, en keerde terug, totdat hij een tweede

deur ontdekte, die moest behooren bij een aangrenzend vertrek.

Met de grootste behoedzaamheid — het kwam den beiden anderen voor, dat het minstens tien minuten moest hebben geduurd — draaide hij de kruk om van die deur, die niet gesloten bleek te zijn. En nauwelijks had hij ze wat verder opengedruwd, of nu werd ook het geluid van de stemmen duidelijker hoorbaar. Er moesten daar zeker wel vijf of zes personen bijeen zijn, die druk door elkander spraken, en boven alles uit klonk nu en dan dat schelle, gurgelende vrouwenlachte.

Raffles trad het eerst binnen, en hij voelde de haastige, gejaagde ademhaling van Tucker in zijn hals. Hij kon het gelaat van den jongen man niet zien, maar hij begreep, dat die zeer opgewonden moest zijn, en hij vroeg zich af, waaraan dit toch kon worden toegeschreven.

Maar reeds stonden zij in de kamer, en Brand, na den sleutel uit het slot te hebben genomen, uit voorzorg, deed de gangdeur weer heel voorzichtig en langzaam dicht.

En onmiddellijk zagen de drie mannen, dat de omstandigheden hun in zekeren zin al heel gunstig waren. Want de beide vertrekken waren niet door een deur van elkander gescheiden, maar door een soort van open doorgang, omstreeks een meter breed, die alleen maar was afgesloten door een portière. De beide helften daarvan sloten niet volkomen tegen elkander, en door de smalle kier, kon men, als men er vlak voor stond, bijna het geheele aangrenzende vertrek overzien.

Raffles stond een oogenblik doodstil, sloop toen op zijn teenen naar de portière, wierp er een snellen blik door, keerde toen tot Brand terug, voerde hem naar den uitersten hoek van het vertrek, bracht daar zijn mond vlak bij zijn oor en fluisterde:

— Zij zijn maar met hun vieren, behalve de vrouw! Dawes en Drexler zijn er bij! De twee anderen ken ik niet. Ik verander van voornemen — als wij hen plotseling overvallen, kunnen wij hen machteloos maken en op ons doode gemak het geheele huis doorzoeken. Neem dus je revolver en —

Op dit oogenblik klonk er een kreet van woede!

Haastig wendde Raffles zich om.

Tucker had van de gelegenheid gebruik gemaakt, dat Raffles met Brand sprak, om eveneens op zijn teenen naar de portière te sluipen en een blik door de kier te werpen —

— Vervloekt! Het is Agnes! Ik had mij dus niet vergist!

Wat er nu volgde, gebeurde in zulk een kor-

ten tijd, zoo bliksemsnel, dat geen van de drie mannen eigenlijk goed beseften, wat er geschiedde, alvorens het te laat was.

Er klonk eensklaps een rammelend, dof geluid, dat volgde op een kreet van schrik en woede, door de vrouw daarbinnen geuit.

En juist op het oogenblik, dat de onvoorzichtige Tucker de portière terzijde rukte, om binnen te treden, viel er met veel lawaai van rammelend ijzer, snel een zwaar schot tusschen de sponningen neer van den doorgang, en sloot zodoende den uitgang af.

Krijschend van woede, alleen maar gehoorwillende geven aan zijn zucht tot wraak, ijde Tucker naar de gangdeur, op den tast, struikelend over zijn eigen voeten, om die te openen —

Hij slaakte een kreet van dolle drift —

De deur was gesloten — en hoe hij ook aan de knop rukte, hij kon ze onmogelijk openen!

En terwijl dit geschiedde, klonken van overal zonderlinge, knarsende, metalen geluiden, alsof een reusachtige mijnlift rommelend en piepend op den losvloer terecht kwam.

Raffles had onmiddellijk licht gemaakt, door zijn lamp weer aan te knippen, welk voorbeeld door Brand werd gevolgd.

Hij had zijn revolver weer gegrepen, en stond nu bleek, met een strak gelaat, midden in de kamer.

Toen zeide hij langzaam, ijskoud en afgemeten, zijn grijze oogen onafgebroken op het van woede verwrongen, roode gezicht van Tucker gewend:

— Ik hoop voor U, mijnheer Irwin Tucker, dat gij niet al te zeer aan het leven gehecht zijt! Mocht dat wel het geval zijn, dan gaat gij thans eenige onaangename oogenblikken tegemoet!

Met een verwilderde uitdrukking in zijn oogen, wendde Tucker zich om.

— Wij zijn gewapend — ik heb ook een revolver! Wij kunnen ons verdedigen!

— Ik vrees, dat dat weinig zal baten! Zeg mij, wie was die vrouw, die U zoo ten ontijde dien kreet ontlokte?

Het was Agnes Howard, het meisje met wie ik verloofd was! Zeer toevallig zag ik haar vanavond in een auto voorbij rijden, terwijl zij mij toch gezegd had, dat zij moe was en vroeg naar bed zou gaan. Ik wist een taxi aan te roepen, ik volgde haar, en ik zag haar in de onmiddellijke nabijheid van dit huis plotseling verdwijnen!

— Het is jamer, dat ik U niet in het oog heb gehouden, vervolgde Raffles op denzelfden kouden toon. Voor U nog het meest, mijnheer Tucker, want ik vrees, dat gij zult moeten sterven!

— Onzin! Wij kunnen toch de deur openen! Laten wij haar indrukken!

— Probeer het! Die deur is niet van hout — zij is van sterk staal! En zij wordt aan de gangzijde vastgehouden door stevige bouten of grendels — gij ziet dat hier geen vensters zijn — gij ziet, dat de doorgang naar het andere vertrek met een stalen schot is afgesloten, zoo dik als een brandkastdeur — en als gij even de moeite wilt nemen, mijnheer Irwin Tucker, om Uw blik naar boven te richten, dan zult gij waarnemen, dat de zoldering langzaam maar zeker tot ons nadert!

Langzaam, als met tegenzin, terwijl zijn gelaat een vreeselijke uitdrukking van ontzetting aannam, gingen de blikken van Tucker omhoog.

Raffles had goed gezien — zeer langzaam daalde de zoldering!

Voortdurend deed zich een zwak-rommelend geluid horen, als van een zeer ver onweer. Ergens in huis scheen een motor te loopen. Het was alsof er staalkabels over schijven liepen, die bijna geruischloos rondwentelden, heel langzaam. Misschien met tienduizenden kilo's bezwaard, of wellicht hydraulisch bewogen, zakte het plafond steeds meer met een verschrikkelijke langzaamheid.

En ergens achter een nauwe, onzichtbare opening, schreeuwde een stem met helsch leed-vermaak:

— Dat is het loon voor spionnen, mijnheer John Raffles! Als jullie zijn platgedrukt, tot moes gestampt — dan zullen wij jullie een keurige begrafenis geven, heel diep onder den grond van den tuin, die jullie zoozeer schijnt te hebben aangetrokken, ha ha!

Toen zweeg de stem, en niets werd gehoord dan het verre onweer, dat voor drie menschen den dood beteekende.

De haren van Tucker rezen letterlijk te berge, zijn oogen puilden hem uit het hoofd en hij begon als een krankzinnige rond te loopen, zich de vuisten ten bloede slaande tegen de wanden, die met sterke, van klinkbouten voorziene, ijzeren platen bleken te zijn bekleed. Dat was duidelijk voelbaar onder het dunne, nieuwerwetsche behangsel, dat rechtstreeks op het ijzer was geplakt.

En terwijl Tucker van wanhoop en ontzetting brulde, zich zelf verwenschte en zijn noodlot, dat hem hierheen had gevoerd, klonk snijdend en bevelend de stem van Raffles:

— Zwijg, gij dwaas! Gij, die ons zelf in dezen toestand hebt gebracht! Denkt gij iets te winnen met Uw geschreeuw?

Irwin Tucker stond midden in de kamer doodstil, staarde Raffles aan, maar zweeg en liet alleen maar een dof gekreun hooren.

Raffles had in een ogwenk den toestand opgenomen. De kamer had volstrekt geen andere meubels dan een tafel en een paar stoelen, die zeker tot kleine splinters verpletterd zouden worden, zoodra de zoldering hen had bereikt. Wat zouden die wrakke meubels vermogen tegen dat gewicht van duizenden kilo's? Toen onderzocht Raffles de deur. Brand had ze alleen maar gesloten, en het was dus duidelijk, dat er op de gang ergens een paar stalen bouten of grendels voor haar waren geschoven, die het openen onmogelijk maakten. Toen keek hij naar den vloer. Hij sloeg het vloerkleed bij een punt om — daaronder glansde dof de oppervlakte van ijzer of staal. —

Ramen waren er niet — wel gordijnen, die den indruk moesten geven, alsof zich daarachter een uitweg naar de vrijheid bevond. Het stalen schot sloot zoo nauwkeurig in de sponningen, dat men er zelfs geen blaadje sigarettenspapier tusschen had kunnen krijgen. Ja, als Raffles den tijd had gehad, dan zou hij wellicht met behulp van een zuurstofbrander dien vloer, die stalen deur hebben kunnen aantasten, er een gat in hebben kunnen branden. Maar dit is een bezigheid van uren, en die zoldering zakte staag, onverbiddelijk, even onafwijsbaar als het noodlot! Raffles strekte zijn arm uit — zijn vingers raakten reeds de zoldering. Hij voelde de koude van het staal. En hij begreep, dat hij ditmaal verloren was — met die beide anderen. Er was geen middel, in staat om hem te helpen uit deze kooi van staal en ijzer. Binnen een kwartier zou alles afgeloopen zijn.

— Geen kans om te ontkomen, Edward? vroeg Brand, zijn oogen strak op het gelaat van Raffles gevestigd.

— Geen kans, Brand! antwoordde deze. Wij zullen ons in het onvermijdelijke moeten schikken. Mijnheer Tucker, indien gij gelooft aan een Opperwezen, aan een macht, die ons allen bestuurt en overheerscht, gelijk ik dit doe, zoo bidt dan, want poog den dood moedig onder de oogen te zien.

— Maar ik wil nog niet sterven! gilte Tucker, radeloos zijn armen opstekend en met zijn zwakke handen pogend, die meedoogenlooze zoldering tegen te houden. Ik ben nog

jong, ik heb het leven lief — ik wil niet op zulk een afschuwelijke wijze omkomen!

— Gij hebt het zelf over U gebracht! zeide Raffles op zachten toon. Zonder Uw kreet van schrik, zouden wij hen gemakkelijk hebben kunnen overvallen. Maar ik verwijt U niets — het lot zal het zoo gewild hebben!

Tucker staarde om zich heen als een krankzinnige. De afschuwelijke waarheid scheen nog altijd niet tot hem door te dringen. Hij begon rusteloos heen en weer te loopen, tot hij plotseling met een schok stilstond — hij was zeer lang, langer nog dan Raffles, en de zoldering had zijn hoofd aangeraakt, zonder dat hij er op verdacht was. Hij liet zich zwaar neervallen op een stoel, en begon te weenen als een kind, geluidloos, met een onnoozelen trek op zijn gelaat, als van een klein jongetje, dat zich onrechtvaardig bestraft gevoeld. Raffles en Brand hadden elkander bij de hand gegrepen en staarden elkander doordringend aan. Zij gevoelden geen vrees. Wat onvermijdelijk was, dat moest aanvaard worden. En zij waren mannen, in de ware beteekenis van het woord.

Zij moesten reeds gebukt staan. Het rommelend geluid duurde altijd voort. De zoldering zakte staag.

Toen zeide Raffles op rustigen toon:

— Ik raad U beiden aan, op den buik te gaan liggen, aanstonds. Zoo zal de dood het minst pijnlijk voor ons zijn.

En heel zacht voegde hij eraan toe, alleen voor Brand bestemd:

— Ik vraag je vergeving, Charles, dat ik dit over je heb gebracht.

— Spreek toch zoo niet, Edward! zeide Brand met trillende stem. Het is immers de schuld van dien man daarginds! Geef mij de hand, ik wil ze stevig blijven vasthouden. En — vaarwel —

De zoldering was tot op een meter van den vloer gedaald. Zij zakten nog verder en met een afschuwelijk gekraak bezweek de tafel. En nog altijd verder zakte zij, altijd verder.

De drie mannen hadden zich op den vloer uitgestrekt, op hun buik.

De zoldering bevond zich op een decimeter boven hun rug.

Irwin Tucker brulde als een wild beest.

HOOFDSTUK VII.

DE LASTIGE GETUIGE.

James Henderson had niet zoo heel veel gebreken, en een van de ergste was zijn nieuwsgierigheid. Hij was zoo nieuwsgierig, vooral waar het zijnen meester betrof, dien hij boven alles ter wereld liefhad, dat hij daarvoor zelfs wel eens diens bevelen in den wind sloeg. Zoo was hij dan ook dicht naderbij gekomen dan hem gezegd was, want hij vertrouwde dat huis geenszins, dat daar zoo stil, somber en dreigend verrees met zijn eeuwenoud, schuin dak en zijn hooge, logge, vierkante schoorsteen. Maar Henderson had ook bijzonder scherpe ooren, en in de stilte, die hier heerschte, hoorde hij eerst vrij duidelijk het knarsen van de zaag door het paneel van de garagedeur, en vervolgens zachte voetstappen over het grint van de binnenplaats. Hij had de oude taxi verlaten, stond nu onbeweeglijk in de donkerste schaduw en luisterde. Maar hij kon niets meer hooren. Het was nu zeer stil geworden.

Zoo verstreken de kwartieren en eensklaps voelde de reus zich aangegrepen door een zonderlinge onrust. Het gerucht was maar heel zwakjes, maar aan zijn scherp gehoor ontging weinig, en hij meende nu in het oude, stille huis een vreemd geraas te hooren, alsof er een lift op en neer bewoog, dan een raam dat werd open en weer dicht geschoven, tamelijk luid, naar het hem voorkwam, — voetstappen, en toen meende hij zeer kort en lichtflits te zien achter een der bovenste ramen, die onmiddellijk weer verdween.

Nog een oogenblik bleef hij staan, terwijl zijn hart klopte, wachtte, en dacht na. Kon mylord dat raam hebben opengeshoven en weer dicht, onmogelijk — hij zou het zoo gedaan hebben, dat niemand het hoorde! En wat beduidde dat vreemde gerucht, heel zwak, en dat den reus toch angst aanjoeg?

Plotseling kon hij het niet meer uithouden. Hij gevoelde, dat hij tot iederen prijs iets doen moest. Het was alsof zijn instinct hem waarschuwde, dat mylord in een vreeselijk gevaar verkeerde, en met hem mijnheer Brand en die vreemde sinjeur, die hij niet kende.

Neen, al hadden zijn bevelen ook ander geluid, hij moest weten wat er in dat huis voorviel, hij kon niet langer werkeloos blijven!

Hij deed zes, acht stappen terzijde, bereikte de garagedeur, en duwde het paneel naar binnen, zonder zich te bekommeren om de gevolgen. Kletterend viel het stuk hout op het

smalle klinkerpaadje, dat aan de binnenzijde langs den muur liep.

Hij wrong zich niet zonder moeite door het vierkante gat, en tuurde een kort oogenblik in de bijna ondoordringbare duisternis.

Ha — daar was het weer, het snel verschietende lichtschijnsel, heel boven in het huis!

En nu hoorde hij ook voetstappen, naar hij meende, zacht en sluipend, die liepen over krakende, oude planken!

Hij bedacht zich niet langer. Met gebalde vuisten en gebogen hoofd liep hij voort, half op den tast, nu eens op het klinkerpad, dan weer er naast, in de weeke modder, tot hij de groene geschilderde deur bereikt had.

Reeds strekte hij er de hand naar uit, toen hij zich nog juist bijtijds bedacht. Dat zou wat moois zijn, als hij zich hier zoo maar kalmpjes liet electrocutieeren!

Maar er slingerde zachtjes iets tegen hem aan, dat hem even beroerde. Reeds sloeg hij wild uit met zijn vuist op den tast, toen hij zachtjes lachte — dat was natuurlijk de zijden touwladder! Hij greep hem, klauterde zoo vlug als hij kon naar boven. Hij bereikte de vensterbank, stapte door het gat in het raam naar binnen, waarbij hij zijn zwaar lichaam weer in velerlei bochten moest wringen, en had juist den vloer onder zijn voeten, toen hij weer eenig gerucht hoorde, zacht, maar duidelijk herkenbaar:

— Daar beneden werd een deur geopend!

Er was er maar een en het moest dus de groene deur zijn, die electrisch geladen was! Dan kon het ook niet anders, of men had er den stroom van afgeleid!

Heel voorzichtig stak hij zijn hoofd weer een weinig naar buiten, en keek naar beneden.

Zouden het Raffles en zijn beide metgezellen soms zijn die er reeds terugkeerden?

Neen, het waren drie mannen- en een vrouw! Er was een korte en dikke bij met een rond hoofd! Raffles en zijn vrienden waren het stellig niet!

Een oogenblik stond de reus in beraad. Hij wist niet wat hij doen moest. Zou hij het wagen, zijn revolver af te vuren op die lieden? Neen, dat in geen geval, want dan zou aanstonds de geheele buurt in rep en roer zijn.

En bovendien waren er dingen, die eerder afgedaan moesten worden!

En het volgende oogenblik was het al te laat

om iets te doen want de drie gedaanten waren in de duisternis van de binnenplaats verdwenen.

Duidelijk klonk nu het doffe gerommel van wat Henderson de lift had genoemd! Op den tast — hij durfde zijn zaklamp nog niet ontsteken — liep hij rond, tot hij den muur vond, en vervolgens de gangdeur. Er liep een trap naar beneden, een eindje verder. Bovenaan die trap luisterde hij met aandacht. Hij meende daar beneden een schemering van licht te zien en begon de trap af te dalen, zijn zware schreden zoo goed als het ging dempend.

Hij bereikte een gang, bevloerd met witte en blauwe tegels, en aan het einde daarvan kierde een deur.

En zooals spoedig genoeg zou blijken, redde die deurkier aan drie mannen het leven. . . .

Want Henderson liep er recht op aan, trok de deur, die van het zwaarste eikenhout vervaardigd bleek te zijn nog verder open, en zag op acht of tien meters van zich af in een soort van kelder een ouden man, die gebogen stond over een hefboom, met de vuisten in de zijde gesteund en een afschuwelijk grijnslachje om zijn breeden mond met de dunne lippen.

Maar het instinct van den man moest hem gewaarschuwd hebben want hij wendde plotseeling het hoofd om en keek naar de deur. Hij zag den reus, bracht bliksemsnel zijn hand naar zijn zak, maar Henderson was hem voor. Hij greep een stuk ijzer, dat op een tafel lag vlak bij de deur en slingerde dit naar het hoofd van den man. Drexler — want het was de zoogenaamde huisknecht — bukte zich snel en het stuk ijzer vloog juist over zijn hoofd heen, maar het werd ook aanstonds gevolgd door Henderson zelf, en toen was de strijd, als men daarvan spreken mag, natuurlijk binnen weinige seconden beslist. De reus greep hem in den nek, ontwrong hem de revolver die hij had weten te trekken, en haalde met een forschen ruk den hefboom over.

Geleidelijk nam het zonderlinge grommen en dreunen in het huis af, alsof men een stofzuiger buiten werking stelde.

Nu was het geheel stil. Henderson hield den kerel op den grond neergedrukt, die doodsbalek was en hijgde van schrik. Hij tilde hem tot zich op alsof de man een kind was, bracht zijn verschrikkelijke linkervuist vlak voor zijn oogen en zei koeltjes:

— De plaats waar die drie heeren zijn — je weet wie ik bedoel — en onmiddellijk of ik sla je kop in als een leege eierschaal!

Nu was Drexler misschien alles ter wereld, maar een moedig man was hij heel zeker niet. Hij zag in de oogen van zijnen tegenstander, dat het hier inderdaad om zijn leven ging, en

hij bracht er met moeite uit, zich kronkelend in den greep van den hercules.

— Je laat me stikken! Ik zal je de plek wijzen — maar verraadt me niet!

Henderson gaf zelfs geen antwoord, maar zette den ander op zijn beenen, hem nog altijd in den nek vasthoudend, en dwong hem zoo, het keldervertrek te verlaten en de trappen op te gaan.

Zoo kwamen zij op de verdieping met de stalen deur.

Henderson zag dat er een paar van de allerswaarste grendels voorgeschoven waren, die zich onzichtbaar in den zijmuur konden terugtrekken. Maar Drexler voerde hem reeds verder, in het vertrek waar zooeven de vergadering was gehouden. Daar gekomen liep hij regelrecht op de zware middentafel toe, en verschoof een onzichtbaar hefboompje onder het tafelblad. Men hoorde een knappend geluid, langzaam rees het stalen tusschenschot omhoog en toen de beide mannen weer in de gang kwamen, waren de grendels verdwenen. Henderson rukte de deur open.

Hij zag van boven neer op een ontzaglijk grooten, ijzeren zuiger, met een zware zuigerstang in het midden. Om de werking te bespoedigen en te versterken lagen er boven op dien zuiger tal van zware contragewichten.

En onder dien zuiger uit, die den vloer tot op niet meer dan drie decimeters genaderd was, kropen achtereenvolgens Raffles, Brand en Tucker door de deuropening. De beide vrienden waren rustig, maar zeer bleek. Tucker was een bezwijming nabij. En toen Raffles hem weder zag, bij het licht van de zaklampen, kon hij een kreet van medelijden bijna niet weerhouden — het glanzende, gitzwarte haar van den ongelukkige was in die weinige oogenblikken, door ontzetting en doodsangst spierwit geworden.

— Wij danken je James! zeide Raffles eenvoudig, maar de uitdrukking van zijn gelaat en zijn handdruk spraken een duidelijke taal. Waar zijn die menschen? Kunnen wij hen nog achterhalen?

— Was er een vrouw bij mylord? Dan betwijfel ik het! Ik heb hen zooeven in den tuin gezien!

— Laten wij dan maken dat wij weggelopen! ried Brand aan. Wie weet keeren zij terug, en in dit duivelsche huis zijn we geen oogenblik ons leven zeker!

— Je hebt gelijk Brand — wij zullen nu heengaan, maar dan onmiddellijk de politie telephonen — die moet het huis grondig onderzoeken, ditmaal heel wat grondiger dan de eerste maal, en dan zal er, geloof ik, heel wat aan den dag komen!

Maar de politie zou er helaas heel wat vlugger zijn, dan waarop Raffles had meenen te mogen rekenen!

Want eensklaps, als bij tooverslag, als duiveltjes uit even zooveel doosjes schoten er letterlijk van alle zijden politieagenten te voorschijn.

Het noodlot had gewild dat er juist een groote patrouillewagen door de bijna nooit bezochte achterstraat reed, toen Henderson met een ruwe beweging het paneel uit de deur stiet, zonder zich om iets anders te bekommeren dan het welzijn van zijn meester. De auto stond stil, men vond natuurlijk aanstonds de oorzaak van dat gerucht, men zag de verlaten taxi — de gevolgtrekkingen waren al heel gemakkelijk te maken! Er was dus toch iets niet in orde met dat geheimzinnige huis er naast!

De patrouillewagen bevatte, zooals gewoonlijk, twaalf man, onder aanvoering van een politieagent, en in een oogwenk had men er nog eens zooveel bijgekregen, zoodat het waarlijk een kleine legermacht was die daar manskwaad, alsof het het Paard van Troje betrof, door het gat in de deur stapte op het huis toesloep, de touwladder vond, naar boven klom, en zich verspreidde met die snelheid, die de Londensche politie tot eere strekt.

Het waren allen pootige jonge en vlugge kerels, de meesten hadden revolvers, anderen hun vervaarlijke knuppels — en toen Raffles zich daar zoo plotseling door hen omringd zag, gaf hij dadelijk een streng bevel aan Henderson, die er al op in wilde slaan, en verklaarde zich voor overwonnen. Tenminste voorloopig.

Die agenten konden in ieder geval nog onmogelijk weten wie hij was, Tucker zou hem stellig niet verraden, en Drexler wist evenmin iets met zekerheid.

Deze bediende was de eenige die een zwakke poging deed tot ontvluchting, maar de sergeant had hem onmiddellijk in de kraag gevat en streng klonk zijn stem:

— Geen grapjes verkoopen man! Hier moet iets worden opgehelderd! Ben jij hier de huisknecht?

— Jawel, antwoordde Drexler bevend.

— Wie zijn deze heeren?

— Dat — dat weet ik niet!

— Waar is je meester?

— Dat — dat weet ik evenmin!

— Nu, misschien kom je er dan op het politiebureau wel achter! Ga om te beginnen maar eens mee, allemaal, vier mannen blijven hier om het huis te bewaken. Niemand mag er meer in, zonder telefonische boodschap van Scotland-Yard! En wie er nog in mocht zijn — die mag er niet meer uit! En vooruit nu!

En daar trok de geheele optocht, thans met heel wat geraas, langs de trappen naar beneden, door de gang, door de gevaarlijke, groene deur, en zoo, bij het licht der lampen over de binnenplaats.

Raffles en Brand keken scherp uit naar Dawes en zijn trawanten, maar natuurlijk tevergeefs. Die hadden zich nog juist bijtijds in veiligheid kunnen brengen — misschien wel door de geheime deur in den muur!

In ieder geval viel er niets van hen te bespeuren. De garagedeur werd nu met den sleutel eenvoudig geopend, en de geheele troep naar buiten.

Natuurlijk had de sergeant, ondanks het vreemde van den toestand, den huisknecht en zeker zulke deftig gekleede heeren nog niet durven boeien, en een oogenblik later zou hij daar spijt van hebben.

Want Raffles had op zachten toon eenige woorden tot Brand en Henderson gesproken in een zelfgemaakte taal, voor iedere andere dan de beide vrienden onbegrijpelijk.

De drie mannen werden gezamenlijk uitgenoodigd om in den patrouillewagen te stappen met nog zeven agenten en een sergeant, terwijl Drexler en Tucker in een andere auto werden geplaatst.

Men liet de taxi voorloopig waar zij was en dit was de tweede domheid van den politie-sergeant.

Want nauwelijks had de zware wagen zich goed en wel in beweging gezet, of Henderson die juist achter den chauffeur gezeten was, boog zich een weinig voorover, trok den bestuurder van zijn plaats, alsof hij een theewarmer van de pot afnam, en gooide tegelijkertijd met zijn vrije hand het stuurwiel om.

De auto reed het trottoir op en kwam met een vervaarlijken slag van twee gesprongen banden eerst tegen een lantarenpaal, vervolgens tegen een huis te land.

De opschudding was geweldig, want iedereen dacht aan een ramp, maar de drie mannen maakten van die plotselinge verwarring handig gebruik om op te springen, een paar vuistslagen uit te deelen die vrij hard aankwamen en de auto te verlaten. Zij snelden terug, ijlden op de taxi toe, die in haar donker hoekje trouw was blijven wachten, en een seconde later raasde het voertuig weg — in een heel wat vlugger tempo dan de tweede politieauto, die nog eerst rechtsomkeert had moeten maken en binnen vijf minuten de hopelooze achtervolging opgaf, want van de taxi was geen spoor meer te bekennen, en al had de politie dan ook haar eigen inzichten — met volkomen zekerheid heeft zij nooit kunnen zeggen, dat zij in dien gedenk-

waardigen nacht — het was eigenlijk reeds morgen — werkelijk het voorrecht heeft gehad — den Grooten Onbekende althans eenige minuten in handen te hebben gehad.

Maar Drexler had zij stevig beet, en die belandde dan ook een half uur later op het hoofdbureau van de wijk, waar hij onmiddellijk, na een met bevende stem afgelegde verklaring in een cachot werd opgesloten in afwachting van den dienstdoenden inspecteur, die hem het eerste verhoor zou afnemen.

Toen deze ambtenaar kwam, was het reeds vol dag. Allerwege trokken reeds de arbeiders naar hun werk.

De eerste die bij den inspecteur werd toegelaten was Drexler, en twee uren eenzaamheid in de cel schenen den man zeer murw te hebben gemaakt en een merkwaardigen zielstoestand bij hem te hebben geschapen.

Hij werd naar een vertrek gebracht, waar de inspecteur reeds achter zijn schrijftafel gezeten was. Hij zag naar het open venster, met een smachtend verlangen, maar wetend, dat hem dat venster toch weinig kon baten, want het was met tralies goed verzekerd, toen naar het grimmige gelaat van den inspecteur, naar de twee agenten die hem van nabij bewaakten — en zijn besluit stond vast.

De inspecteur begon aanstonds:

— Dat was daar een zeer vreemde zaak in het huis van mijnheer Dawes, man! Het rapport luidt, dat Dawes spoorloos verdwenen is. Er wordt nu ijverig naar hem gezocht. Er zijn zonderlinge dingen gevonden in dat huis! Ik heb hier ook een briefje, door een onbekende geschreven, die verzekert dat hij een paar uren geleden door mijn mannen daar werd aangehouden, maar die uit een politieauto heeft weten te ontsnappen. Daarin verzekert hij, dat men hem in dat huis heeft willen vermoorden onder een zwaren, ijzeren zuiger, en gaf den raad, alle kamers grondig te onderzoeken. Dat is geschied. Wij hebben zekere papieren gevonden, die jullie allen zeer zwaar belasten. Dat kan jullie tien jaren kosten, waarde heer Drexler!

Drexler was krijtuit geworden. Hij hief een trillende hand op, en begon met een schorre stem:

— Een oogenblikje, inspecteur! Ik ben bereid — ik zou gaarne willen optreden als getuige van de Kroon! Mits natuurlijk — mits ik daarvoor — een zekere vermindering van straf — misschien wel vrij spraak...

Een oogenblik gleden de blikken van den inspecteur vol verachting over de slappe trekken van den verrader, maar hij kende zijn plicht en zeide, zijn gevoels goed verbergend:

— Wanneer je ons gewichtige mededeelingen

kunt doen, die leiden tot arrestatie van de medeplichtigen, dan bestaat er inderdaad zeer veel kans, dat je er ditmaal nog genadig afkomt! Weet je iets van hen?

— Ik weet heel veel, mijnheer! Ik weet wel dingen van den Luipaard, die U heel wat nader zouden brengen bij zijn ontdekking. Ziehier dan! Mijn zoogenaamde meester, mijnheer Dawes....

Plotseling hield hij op. Hij slaakte een flauwen kreet, en bracht beide handen aan de keel. Toen verscheen er een uitdrukking van name-looze afschuw en ontzetting op zijn krijtuit gelaat terwijl hij keek naar iets dat hij zooeven uit zijn keel scheen te hebben getrokken, en gillend kwam het over zijn lippen:

— De doorn! De doorn!

Toen stortte hij neer als door den bliksem getroffen, wentelde zich rond in een afschuwelijken doodstrijd, trok nog even met de ledematen en lag stil.

Hij was dood.

Uit zijn vingers maakte de zeer verschrikte inspecteur met de grootste behoedzaamheid een klein voorwerp los, in den vorm van een half doorgesneden zakpotloodje, zeer scherp gepunt. Hij was op Borneo geweest, in Engelsch-Indië ook, en hij wist wat die doorn beteekende. Dat harde, spitse stukje hout was in een doodelijk vergif gedompeld, en de rampzalige Drexler, in de volle keel getroffen, was reddeloos verloren geweest.

Het was duidelijk, dat er, door het open raam heen, door een handigen schutter met een blaasroer op hem geschoten was. Men wantrouwde hem zeker, en vermoedde, dat hij, om zijn eigen huid te redden, kostbare geheimen zou verklappen, die door wie weet welk toeval in zijn bezit waren geraakt.

Natuurlijk werd er aanstonds een grondig onderzoek ingesteld.

Tegenover het raam, aan gene zijde van een smallen doorloop, een soort van slop, stond een schuur, waar hooi en stroo voor de politiepaarden werd bewaard.

Op het lage dak daarvan had men vroeg in den morgen een arbeider aan het werk gezien en die was nu spoorloos verdwenen.

En dat was alles wat men ontdekte.

Drexler was dood, en het geheim van den Luipaard scheen beter bewaard te zullen worden dan ooit!

Wat Tucker betreft — het spreekt vanzelf, dat men den ongelukkigen jongeman dadelijk weer op vrije voeten stelde; zoodra de waarheid van zijn woorden bleek.

Naar Agnes Howard zocht men langen tijd tevergeefs. Zij bleek een vroegere tooneelspeel-

ster te zijn, die zich had voorgedaan als de dochter van een Amerikaanschen Staatsman en die grooten indruk op Tucker had gemaakt.

Men vond haar pas een half jaar later terug in de Chineesche wijk van New-York. En daar zij gewikkeld bleek te zijn in een moordcomplot, werd zij in de Staten tot twaalf jaar dwangarbeid veroordeeld.

Wat Dawes betreft — het was alsof die door

de aardkorst was heengezonken, ondanks alle nasporingen van de politie.

Maar de strijd tegen den Luipaard was nu eerst goed begonnen en te Londen was er althans één man, die een duren eed had gedaan, het geheim van dien geheimzinnigen misdadiger te ontsluiëren!

Die man was Lord Edward Lister, ook geheeten John Raffles.

De volgende aflevering bevat:

DE LUIPAARD

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885